ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Ἔτος ΙΓ'. Ἀθῆναι — Ἀπρίλιος 1920 Τεῦχος 150

ΑΠΟ ΤΑ ΑΝΘΗ ΤΟΥ ΚΑΚΟΥ

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΠΩΝΤΛΑΙΡ

ΤΟ ΒΑΡΑΘΡΟΝ

Κυλοῦσε κάπου κι' ὁ Πασκὰλ μέσα στὸ βάραθρό του.
— Ἀλλοί ὅλα 'ναι ἄβυσσος — λόγος, ἐνέργεια, πόθοι!
Ἔχει καὶ μένα τὸ κορμὶ τὸν ἀνατριχιασμό του,
Ποῦ κάπου νὰ περνᾷ ο' αὐτὸ τ' ἀέρι τοῦ φόβου νοιώθει.

Ψηλὰ, κάτω στὴ γῆ, παντοῦ, τὰ βύθια, τὰ ἐρημογιάλια,
Ἡ σιωπὴ καὶ τὸ φριχτὸ τ' ἄπειρο ποῦ ἀπελπίζει...
Μέσ' τὶς νυχτιές μου ὁ Θεὸς σοφὰ κι' ἀγάλια-ἀγάλια,
Ἕνα βραχνᾶ πολύμορφον αἰώνια ζωγραφίζει.

Ὁ ὕπνος σὰν βαθὺς γαρεμὸς μὲ κάνει καὶ τρομάζω
Γευᾶτος φρίκη ἀόριστη ποῦ δὲ γροικᾶ ποῦ πάει,
Ἀπ' ὅλα τὰ παράθυρα, ὅλο καὶ χάος καὶ κυττάζω...

Κ' ἡ σκέψη μου ποῦ ὁ ἴλιγγος πάντα τὴν κυνηγάει,
Τοῦ μηδενὸς τὴν ἄφωνην ἀναισθησία φθονεῖ.
— Ὦ! ἀπ' τοὺς ἀριθμοὺς κανεὶς νὰ μὴ μπορῇ νὰ βγῇ.

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΣΗΜΗΡΙΩΤΗΣ

ΑΠΟ ΤΑΣ ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ ΤΟΥ "ΠΑΡΝΑΣΣΟΥ,,

ΜΙΑ ΕΥΓΕΝΗΣ ΕΠΑΡΧΙΩΤΙΣΣΑ

Δανειλίς, ἡ πλουσία χήρα τῶν Πατρῶν

(Συνέχεια καὶ τέλος)

Δὲν εἶναι ἰδιόν παράδοξον πῶς ὄχι μόνον κοινοὶ παραθαλασσῖται τῶν ἀκτῶν τῆς Μεσογείου ἐρρίχνοντο εἰς τὴν περιπετειώδη ζωὴν τῶν κουρσάρων, ἀλλὰ καὶ ἄρχοντες δὲν ἠοθάνοντο καμμίαν στενοχωρίαν νὰ τὴν ἀποδεχθοῦν. Ἕνας Γενουήνσιος, ὁ Γουλιέλμος Γκράσσο, κουρσάρος διάσημος τοῦ ΙΒ' αἰῶνος γίνεται ναύαρχος τοῦ Βασιλέως τῆς Σικελίας, καὶ ἔπειτα κόμης τῆς Μαΐτης. Τὰ ὑψηλὰ αὐτὰ ἀξιώματα δὲν τὸν κάμουν νὰ λησμονήσῃ τὴν παλαιάν του τέχνην. Καὶ ἐνῷ ἕνας μικρὸς Βενετικὸς στόλος μεταφέρει τὰ δῶρα τοῦ Σουλτάνου τῆς Αἰγύπτου πρὸς τὸν Αὐτοκράτορα Ἰσαὰκ οἱ κουρσάροι τοῦ Γκράσσο ἐφανίζονται ἔξαφνα, ἁρπάζουν τὰ δῶρα, σφάζουν τοὺς θαλασσινοὺς καὶ ἐξαφανίζονται πίσω ἀπὸ τὰ ὑψηλὰ κύματα τοῦ Αἰθυκοῦ πελάγους. Δύο ἔτη ἀργότερα Βενετοὶ καὶ Γενουήνσιοι κουρσάροι ἀδελφωμένοι ὁρμοῦν ἀπὸ τὰ Ἰταλικὰ κρυσφήγετα, ἐρημώνουν τὰς παραλίους πόλεις τῆς Ἑλληνικῆς Μεσογείου, σφάζουν, πυρπολοῦν, ἐξανδραποδίζουν καὶ φθάνουν σχεδὸν μέχρι τῆς Κωνσταντινουπόλεως, διὰ νὰ προσβάλουν τὸν Αὐτοκρατορικὸν στόλον.

Ὁ δωδέκατος αἰὼν ἄλλως τε εἶναι ὁ αἰὼν τῆς πειρατικῆς ἀκμῆς. Γενουήνσιοι, Βενετοὶ καὶ Ἀραβες κουρσάροι ὀργώνουν τὴν θάλασσαν ἀπὸ τὴν μίαν ἄκραν ὡς τὴν ἄλλην. Νησιὰ ὁλόκληρα τοῦ ἀρχιπελάγους ἔχουν ἐγκαταλειφθῆ ἀπὸ τοὺς κατοίκους των, καὶ κατέχονται ἀπὸ τοὺς πειρατάς. Ὁ Γενουήνσιος Ἀνδρέας Γκαφλόρε εἶναι ὁ τρόμος τοῦ Αἰγαίου. Ὁ Ἰωάννης Σανουραζὰν ἔχει ὁρμητήριον τὴν Θεσσαλονίκην καὶ ἀπὸ ἐκεῖ σκορπίζει τὸν τρόμον. Ἡ μικρὰ Ἀνάφη, χρησιμεύει ὡς καταφύγιον εἰς τὸν Ἰωάννην Ντελλοκάβο. Ὁ Βενετὸς Βουόλος τῆς Εὐβοίας εἶναι καὶ αὐτὸς κουρσάρος φημισμένος. Οἱ Φράγκοι αὐθένται τῆς ἴδιας τῆς Εὐβοίας ὀργανώνουν μίαν πειρατικὴν ἐκδρομὴν. ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποκομίζουν πολυτίμους λίθους, μαργαριτάρια, χρυσάφι, ἀσῆμι, δούλους. Ὅλοι οἱ μικροὶ 26 Βενετοὶ ἀριστοκράται τῶν νήσων τοῦ Αἰγαίου, τὴν πειρατείαν τὴν ἔχουν εἰς τὸ πρόγραμμά των. Ἡ Σαμοθράκη, ἡ Ἰκαρία, ἡ Σάμος, ἡ Κῶς εἶναι συστηματικὰ καταφύγια ἀπὸ τὰ ὁποῖα ἐξορμᾶ αὐτὴ ἡ ὀργὴ τοῦ κυρίου. Καὶ ἐπὶ τέλους ἡ πειρατεία λαμβάνει τόσας διαστάσεις, ὥστε κατὰ τὸ 1300 ὁ Ἕλλην αὐτοκράτωρ Ἀνδρόνικος, ἡ Βενετικὴ Δημοκρατία, ὁ Πάπας, ὁ βασιλεὺς τῆς Γαλλίας, οἱ βασιλεῖς τῆς Κύπρου καὶ τῆς Νεαπόλεως καταρτίζουν στόλον ὑπὸ τὸν ναύαρχον Μαρτίνον Ζαχαρίαν καὶ τοῦ ἀναθέτουν νὰ καταδιώξῃ τοὺς Τούρκους καὶ τοὺς Καταλάνους κουρσάρους.

Ποῦ καὶ ποῦ ἀναφέρονται καὶ ὀνόματα Ἑλλήνων πειρατῶν. Ὁ διοικητὴς τῆς Ρόδου Κριβακιώνης πίπτει ἐπὶ κεφαλῆς μιᾶς πειρατικῆς ἐκδρομῆς ἀπὸ τὴν ὁποίαν ἀποφέρει πλούσια λύτρα. Περισσότερα εἶναι ὅσα ἀναφέρονται περὶ ἑνὸς Ἕλληνος πειρατοῦ τῆς Κύπρου, τοῦ Κανάκη, ὁ ὁποῖος εἰς μίαν ἐπιδρομήν του εἰς τὴν Φραγκοκρατουμένην πατρίδα του ἠχμαλώτισε τὴν βασίλισσαν.

Ἡ ἀνθρωπίνη λεία, ἄλλως τε, δὲν ἦτο ἡ μικροτέρα αἰτία αὐτῆς τῆς ὠργανωμένης λῃστείας τῶν θαλασσῶν. Ἡ δουλεία, αὐτὸ τὸ αἴσχος τῆς ἀνθρωπότητος, ἦτον ἀκόμη εἰς τὴν ἀκμήν της. Ἀσία, Ἀφρικὴ καὶ Εὐρώπη ἔκαμναν διαρκῆ ἀνταλλαγὴν σκλάβων. Σαρακηνοὶ καὶ Ἄραβες ἐπεφταν ὡς ἀκρίδες ἐπὶ τῶν Εὐρωπαϊκῶν χωρῶν ἢ καὶ ἐξήρταιναν ἀπὸ ἀνθρώπινον ὑλικόν. Οἱ νέοι ἄνδρες ἐχρειάζοντο διὰ τὰς λεπτὰς ἐργασίας, τὰς ὁποίας εἶχε προαγάγει ὁ πολιτισμός. Τὰ παιδιὰ ἐχρειάζοντο διὰ ν' ἀποτελέσουν τοὺς κρουνοὺς τοῦ μέλλοντος. Γυναῖκες καὶ παρθένοι ἐπλούτιζαν τὸν πληθυσμὸν τῶν χαρεμιῶν. Αἱ οἰκογένειαι ἐσκορπίζοντο ὡς νὰ ἐφύσησεν ἀπάνω των ἄνεμος καταιγίδος. Ἐνῷ ἡ κόρη προσεφέρετο εἰς τὸν Ἐμίρην, ἡ μητέρα ἐπωλεῖτο εἰς τὴν ἀγορὰν τῆς Δαμασκοῦ καὶ ὁ υἱὸς ἐγράνετο εἰς τὰ βάθη τῆς Ἀσίας. Ὁ πατέρας, ἀνωφελὴς καὶ δυσμετακόμιστος, εὐτυχέστερος ἴσως ἀπὸ ὅλην τὴν οἰκογένειαν, εἶχε σφαγῆ εἰς τὴν πατρίδα του. Καὶ ὡς νὰ μὴ ἐφθανεν αὐτὴ ἡ συμφορὰ τῶν ἐπιδρομῶν τῶν κουρσάρων διὰ νὰ πληθύνῃ τὰς ἀγωνίας τῶν σκλάβων, ὑπῆρχον καὶ ἐκεῖνοι οἱ προσηρχοντο μόνοι των νὰ πωληθοῦν. Δυστυχισμένοι ἄνθρωποι, κατοικοῦντες εἰς μέρη ποῦ ἐξηντλήσαν οἱ πόλεμοι, αἱ ἐπιδημίαι, καὶ αἱ θεομηνίαι, προσεφέροντο μόνοι των νὰ πωληθοῦν ὡς δοῦλοι. Ἐξηφάνιζον τοὐλάχιστον κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον τὸ ψωμί των.

Καὶ νὰ ἦσαν μόνον οἱ ἠμιβάρβαροι λαοὶ τῆς Ἀσίας καὶ τῆς Ἀφρικῆς, οἱ τρομεροὶ κυνηγοὶ δούλων! Ἦσαν καὶ οἱ Εὐρωπαῖοι. Εἰς τὴν Βενετίαν τοῦ ΙΑ' καὶ τοῦ ΙΕ' αἰῶνος ὑπῆρχον τρεῖς χιλιάδες δοῦλοι Ἀφρικανοὶ καὶ Τάταροι, προωρισμένοι διὰ τὰς βαρυτέρας ἐργασίας, αἱ δὲ καλλίτεραι θέσεις τῆς πόλεως τῶν διωρύγων ἔπρεπε νὰ ἔχουν εἰς τὴν ἀκολουθίαν των καὶ μίαν μαύρην, διὰ τὴν ποικιλίαν τῆς διασκεδάσεως. Οἱ Γενουήνσιοι ἦσαν ἐπίσης μεγάλοι ἔμποροι σκλάβων εἰς τοὺς Ἄραβας, ὑπῆρχε δὲ καὶ ὡρισμένη διατίμησις ἀναλόγως τῆς ἡλικίας καὶ τῆς σωματικῆς κατασκευῆς. Ἡ Μάλτα, ἡ Κρήτη, ἡ Σικελία ἦσαν ἀγοραὶ δούλων, οἱ δὲ Καταλανοί, ἀγοριότεροι ἴσως καὶ ἀπὸ τοὺς Ἄραβας, εἶχαν ὡρισμένας ἐποχάς, κατὰ τὰς ὁποίας ἐπεδίδοντο εἰς τὸ κυνήγι αὐτό, ὅπως οἱ σημερινοὶ κυνηγοὶ εἰς τὸ κυνήγι μερικῶν ποιλιῶν.

Ἱστορικοὶ καὶ χρονογράφοι τοῦ Βυζαντίου ἀναφέρουν συχνότατα εἰς τὰ ἔργα των ἐπιδρομὰς τῶν κουρσάρων μὲ ἀπαγωγὴν πολυαρίθμων δούλων. Καὶ τὰς ἀναφέρουν μὲ ὀλίγας γραμμάς. Μέσα ὅμως ἀπὸ τὰς γραμμὰς αὐτὰς πρέπει νὰ φαντασθῇ κανεὶς τὰς ἀπιστεύτους τραγῳδίας, τὴν ἀπέραντον φρίκην, τὴν ἀπερίγραπτον ὀδύνην τῆς συμφορᾶς αὐτῆς. Εὐτυχῶς ἡ ἀνθρωπότης μόλις ἤρχισε νὰ ἀντιλαμβάνεται τὰς ὑποχρεώσεις ἀληθινοῦ πολιτισμοῦ κατήργησε τὴν δουλείαν, καὶ ἐψήφισε νόμους δρακοντείους κατὰ τῆς πειρατείας, ὁ κοιρσάρος δὲ ἔμεινε πλέον μία φρικιαστικὴ ἀνάμνησις τοῦ παρελθόντος, τὴν ὁποίαν ἐπροσπάθησε νὰ ἐξφωαίσῃ ὁ θωπαντισμὸς τῆς φιλολογίας καὶ τοῦ θεάτρου, χωρὶς νὰ τὸ κατορθώσῃ ἐντελῶς.

Γ. Β. ΤΣΟΚΟΠΟΥΛΟΣ

Η ΓΕΩΡΓΙΑ ΕΝ ΕΠΤΑΝΗΣΩ

ΚΑΤΑ ΤΟΥΣ ΠΑΡΕΛΘΟΝΤΑΣ ΑΙΩΝΑΣ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Γνωστὸν εἶναι ὅτι τὸ κλίμα χωρῶν ἐχουσῶν δάση εἶναι μᾶλλον ὁμοιόμορφον καὶ εὐκρατότερον τοῦ κλίματος χωρῶν στερημένων δασῶν. Καὶ ὁ βίος τῶν φυτῶν ἔχει σχέσιν καὶ εἰς τὰς μεταβολὰς τῆς θερμοκρασίας καὶ ἐν γένει συνεπάγονται κλιματικὰς τροποποιήσεις ἐπιβρῶσας ἐπὶ τοῦ τοπικοῦ κλίματος. Τὰ δένδρα χρησιμεύουσιν ὡς θερμαγωγοὶ μεταξὺ τοῦ ἐδάφους καὶ τοῦ ἀέρος, ἀφαιροῦντα τὴν θερμότητα ἀπὸ τὰ θερμὰ μέρη διὰ νὰ τὴν μεταφέρωσιν εἰς τὰ ψυχρότερα. Τὰ δένδρα ἔχουσιν ἰδίαν θερμοκρασίαν. Ὁ Μεγέσχερ ἀπέδειξεν ὅτι ὁ κορμὸς τοῦ δένδρου ἔχει 12ο ἢ 13ο ἐκατοβάθμου ὅταν ἡ θερμοκρασία τοῦ ἀέρος ἔχει 3ο, 7ο, ἢ 8ο ἄνω τοῦ μηδενικοῦ καὶ ἐφ' ὅσον ἡ θερμοκρασία τῆς ἀτμοσφαίρας τηρεῖται κάτωθεν τοῦ 18ο ἐκείνη τοῦ δένδρου εἶναι ἀνωτέρα κατέρχεται, ὅθεν τηρεῖ μέσον ὅρον θερμοκρασίαν περίπου 12ο. Παραβαλλομένης τῆς θερμοκρασίας τῶν πόλεων μετ' ἐκείνης τοῦ δάσους παρατηρεῖται ὅτι τὰ δάση εἶναι θερμότερα ἐν χειμῶνι καὶ ψυχρότερα τὸ καλοκαίρι.

Προσέτι εἶναι γνωστὴ καὶ ἐπίδρασις τῶν δασῶν ἐπὶ τῆς ὑγρομετρικῆς, τῶν ὑδρομετεώρων καὶ τῆς ἀφθονίας τῶν πηγῶν, ἀλλὰ ἰδίως ἡ ἐπίδρασις της ὑπὸ ὑγιεινῆς ἀπόψεως. Ὁ δασικὸς ἀὴρ ἐπιδρᾷ εὐεργετικῶς ἐπὶ τῆς ὑγείας, διότι εἶναι καθαρὸς κα περιέχει πλεῖον ὄζον, ποῦ θεωρεῖται ὡς λίαν συντελεστικὸν εἰς τὴν ὑγείαν τῶν ἀνθρώπων.

Ὡς γνωστὸν τὸ ἀνθρακικὸν ὀξὺ εἶνε διακεχυμένον ἀπανταχοῦ τῆς φύσεως καὶ ἀπορροφᾶται ὑπὸ τῶν φυτῶν ἐν καιρῷ τῆς ἡμέρας, παρέχον εἰς αὐτὰ τὸν ἀναγκαῖον ἄνθρακα. Συνεπῶς ὅπου περισσότερα φυτά, περισσότερον καταναλίσκεται τὸ θηλυκτήριον τοῦτο, τὸ ἀποῖον παράγεται ἄφθονον κατὰ τὴν ἀναπνοήν μας καὶ ἐκεῖνον τῶν λοιπῶν ζώων καὶ ἀναπτύσσεται ἐπὶ πάσης θλάστήσεως καὶ ζυμώσεως οὐσίας ὀργανικῆς. Ἐνῷ μᾶς ἐλευθερώνουν ἀπὸ τὸν θάνατον καὶ μᾶς δίδουν τὴν ζωήν, διότι ἀπορροφοῦνται, ὡς εἴπομε, τὸ ἀνθρακικὸν ὀξύ, ἐκπνέουσι τὸ ὀξυγόνον, τὸ τόσον ἀπαραίτητον εἰς τὴν ζωήν.

Γίνεται οὕτως ἡ ὡραία ἁρμονία τῆς φύσεως μὲ τὴν ἀλληλοῦχον ἐπίδρασιν τοῦ τε ζωϊκοῦ καὶ φυτικοῦ βασιλείου Πρὸς ἐκτέλεσιν τῆς χημικῆς ταύτης κατεργασίας, χρειάζεται ἡ ἀνάπτυξις τῆς βλαστήσεως, συνεπῶς εἶναι νοσῶδη τὰ μέρη, τὰ στερούμενα φυτῶν. Ὁ Φραγκλῖνος γράφων πρὸς τὸν Πρωϊστλεῦ τὴν παρατήρησιν ταύτην ἔκαμε προκειμένου περὶ τῆς δασώδους Πενσυλβανίας, Ἐπειδὴ ἀνεφέραμεν τὸ ὄνομα τοῦ περιλαλήτου Ἀμερικανοῦ, ἐπαναλαμβάνομεν καὶ ἡμεῖς τὰ ἑξῆς λόγια, τὰ ὁποῖα ἔλεγεν εἰς τοὺς συμπολίτας αὐτοῦ· «ὅσον τὸ δυνατὸν πολλαπλασιάσετε τοὺς κήπους καὶ τὰς δενδροστοιχίας ἐν τῷ ἐσωτερικῷ τῶν πόλεών σας».

Τῆς Κεφαλληνίας τὰ ὄρη ἀποφιλοῦνται, καὶ ἐπίσης τῆς Ἰθάκης τῶν ἀρχαίων δασῶν μᾶς μένει μόνον δυστυχῶς, ἡ ἀνάμνησις. Τῷ 1570, κατὰ τὸν προβλεπτὴν Βεζιαδόναν, ὑπῆρχον ἐν Ἰθάκῃ ἔθνη τινά, ἵνα δώσωσι ξυλείαν πρὸς ὠχυρώσιν ἐν καιρῷ πολέμου.

Τὸ ὄρος Νήριτον στερεῖται τώρα δάσους καὶ ὅταν πρὸ εἰκοσαετίας τὸ ἐπεσκέφθημεν εἰς μίαν γωνίαν ἦτο μικρὸν δάσος ἐκ νέων δένδρων Ὁ Ἄτρος εἶχεν ὡραῖον δάσος ποῦ ὀπρίου μόλις φαίνονται τὰ λείψανα, δεῖ ὅτι καὶ τοῦτο ὑπέστη πρὸ πολλοῦ τὰ θεινὰ τοῦ πυρός, τῇ ἐνεργείᾳ ποιμένος.

Ὥστε αἱ δύο αὗται δασώδεις νῆσοι σήμερον καλύπτονται μᾶλλον ἐκ θλαστήσεως ἀειθαλῶν θάμνων. Καὶ αὐτὴ ἡ Κεφαλληνία, ἥτις ἄλλοτε ἐξήγαγε τόσον ἀφθονίαν ξυλείας, τὴν σήμερον ἔχει ἀνάγκην νὰ ζητήσῃ αὐτὴν ἀπὸ ξένον κράτος.

Παρατηρητέον ὅτι ἡ συνετὴ Ἑνετικὴ Πολιτεία γινώσκουσα τὴν μεγάλην ὠφέλειαν τῶν δασῶν, εἶναι ἴσως ἡ πρώτη ἐν Εὐρώπῃ, ἥτις ἐφρόντισε περὶ τῆς δασώσεως αὐτῶν. Τῇ 4 Ἰανουαρίου τοῦ 1475 νόμος ἀπηγόρευσε νὰ σκαλίζωνται τὰ δάση καὶ νὰ θάκωσιν εἰς αὐτὰ τὰ ποίμνια εἰς τὴν Ἑνετοκρατίαν πᾶσαν.

ΣΠ. Δὲ-ΒΙΑΖΗΣ

ΠΡΟΣΟΧΗ

Μὴ ἀγοράσῃς τίποτε, ἂν δὲν συμβουλευθῆς πρῶτα

τὸ Κατάστημα ΧΡΥΣΙΚΟΠΟΥΛΟΥ ποῦ εἶνε τὸ ἀνώτερον ὅλων

Ο ΣΟΣΙΑΛΙΣΜΟΣ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΦΑΡΜΟΓΗΝ ΤΟΥ

Γ'

Αὐτὴ εἶναι ἡ θεμελιώδης ἰδέα μου. Πῶς δια τοῦ Σοσιαλισμοῦ θὰ δημιουργηθῇ Πολίτευμα, Ἰδεατὴ Πολιτεία, ἀποκλείουσα πρωτίστως τὴν φιλοδοξίαν καὶ δευτερευόντως τὸν ἐγωϊσμόν.

Θὰ δύναται ὅμως νὰ τὰ ἀποκλείσῃ φυσιολογικῶς, αὐτομάτως, χωρὶς εἴαν, χωρὶς ἐπιβολὴν χωρὶς προσπαθείας ποῦ γεννοῦν τὴν ἀντίδρασιν καὶ φέρουν τὴν διαφθορὰν καὶ τῶν καλλιτέρων διαθέσεων καὶ τοῦ ἀγωστέρου καὶ λαϊκωτέρου πολιτεύματος.

ΤΟ «ΚΡΑΤΟΣ ΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ» θὰ δημιουργηθῇ ἐπὶ τῶν ἐρειπίων, τῶν κατακρημνισμένων Πολιτειακῶν οἰκοδομημάτων. Ποῖοι θὰ τὸ ἀνεγείρουν, ποῖοι θὰ τὸ διευθύνουν, ποῖοι θὰ τὸ περιφρουροῦν, ποῖοι θὰ τὸ ὑπερασπίζωνται. Οἱ ἰσχυροὶ νοητικῶς, ψυχικῶς, πνευματικῶς, οἱ θελκηματικοί, οἱ ὁρμητικοί, οἱ φιλόδοξοι τοῦ Νέου Κόσμου, τοῦ Νέου Κράτους, τοῦ Νέου Πνεύματος, τῆς Νέας Ζωῆς. Ἐρωτῶ καὶ πάλιν· Δύνασθε νὰ δημιουργήσητε τὸ Φιλοσοφικόν, τὸν ἀνθρωπιστικὸν αὐτὸ μεγαλούργημα, χωρὶς φιλοδοξίας. Δύνασθε νὰ εὕρητε ΟΡΓΑΝΩΣΙΝ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΝ ἡ ὁποία νὰ μὴ δίδῃ στάδιον ἀναπτύξεως, κινήσεων εἰς τὸν ἐγωϊσμόν;

Μπορεῖτε νὰ μᾶς δείξετε τὸ Σοσιαλιστικὸν πολίτευμα, τὸ ὁποῖον δὲν θὰ ἐπιτρέπῃ νὰ ὑφέρπῃ τὸ μικρόβιον τῶν μειοψηφιῶν, τῆς ἀντιπολιτεύσεως, τῆς ἀντιδράσεως, τὸ ὁποῖον θὰ παραλύῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τοὺς παράγοντας τῆς ἀδυνάμου φιλοδοξίας, τοῦ ἀντιμετώπου ἐγωϊσμοῦ.

Ὅσοι ἐξεπροσώπησαν ἢ ἐκπροσωποῦν τὸν Σοσιαλισμόν, οἱ ἀρχηγοί των, οἱ διάφοροι Μὰρξ, Ἔγγελς, Κάουτσκι, Μπερνστάϊν, Χάαζε, Λίμπκνεχτ (α) κ. τ. λ. κτλ. μποροῦν νὰ μᾶς δείξουν, ὄχι θεωρητικῶς, ἀλλὰ μὲ λογικὴν ἀκρίβειαν τὸ δυνατὸν τῆς ἐφαρμογῆς ἑνὸς τοιούτου Σοσιαλιστικοῦ Πολιτεύματος;

Πολιτεύματος τὸ ὁποῖον νὰ ἔχῃ μέσα του τὴν δύναμιν τῆς ζωῆς, ἀδιάσπαστον, ἀλιατόρευτον χωρὶς τοὺς κινδύνους τῆς μεταπτώσεως, τῆς ἀλλοιώσεως, τῆς φθορᾶς;

Σ' αὐτὰ τὰ ἐρωτήματα ἔρχεται πάλιν ὁ Χριστιανισμὸς νὰ μᾶς ρίψῃ μερικὰς ἀκτῖνες διαφωτιστικὰς, χωρὶς ὅμως καὶ αὐτὴ ἡ μεγάλη δύναμις νὰ μπορῇ νὰ ἐγγυηθῇ ὅτι εἰς τὴν φυσικὴν ἐξέλιξιν τῆς ζωῆς εἶναι δυνατὸν νὰ καταστῇ ἐφαρμόσιμος ὁ πόθος αὐτός.

Καὶ τὸν δείλόν μας αὐτὸν πόθον τὸν ἐνισχύει μόνον τὸ γεγονὸς ὅτι ἐν ᾧ οἱ ἀνθρώπινοι θεσμοὶ ἔρχονται καὶ παρέρχονται, ζοῦν καὶ θνήσκουν, ἀνεγείρονται καὶ καταρρέουν - πρόσφατον παράδειγμα ὁ Στρατοκρατικὸς θεσμὸς τῆς Γερμανίας - μὲ ποῖον πάθος κατέρρευσε, ἡ θρησκευτικὴ τῶν Λαῶν Συνείδησις ἐπιζεῖ πάσης κοινωνικῆς ἢ πολιτειακῆς νεκρώσεως ἢ πάσης μεταβολῆς

ΕΙΣ ΤΑΣ ΘΡΗΣΚΕΙΑΣ ὀφείλονται αἱ μεγαλείτεραι νίκαι τῶν Ἀνθρωπιστικῶν Ἰδεῶν. Πρῶτος ὁ Βουδισμὸς, ἐξ ἀφῶνας πρὸ Χριστοῦ ἐκήρυξε σὴν Ἰσότητα τοῦ ἀνθρώπου, ἀστιγμάτιστε τὴν σκληρότητα, νίκησε τὴν Γυναῖκα καὶ συνετέλεσεν εἰς τὴν διαμόρφωσιν τοῦ πολιτισμοῦ καὶ τῆς φιλοσοφίας τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων. Ἡ ὕπαρξις τῶν ΕΣΗΝΙΩΝ οἱ ὁποῖοι κατήργησαν εἰς τὴν Αἴγυπτον, τὴν Παλαιστίνην καὶ τὴν Περσίαν τὴν ἰδιοκτησίαν - Σοσιαλιστικωτάτη ἄποψις - καὶ οἱ ὁποῖοι ζοῦσαν βίον Κοινοβιακόν, ἔχοντες κοινὴν τὴν τροφὴν καὶ τὰ ἐνδύματα — ἄλλη ἄποψις σοσιαλιστικωτέρα τῆς προηγουμένης - καὶ οἱ ὁποῖοι ἦσαν φιλόξενοι, ἐπεριποιοῦντο ἀσθενεῖς καὶ ὅτι ὀπεκόμιζον ἐκ τῆς ἐργασίας των, τὸ ἔφερον εἰς τὸ κοινὸν Ταμεῖον, (ἡ σημερινὴ ἰδεώδης Σοσιαλιστικὴ ἀποψις) ὀφείλεται εἰς τὸν Βουδισμόν. Εἰς ὅλας Ἰνδικὰς χώρας ποῦ ἡ γνὴ ἀπολαμβάνει πλήρους ἐλευθερίας, ἡ δὲ πενία εἶναι τι ἄγνωστον, πάλιν εἰς αὐτὸν ὀφείλεται. Καὶ τὸν Βουδισμὸν πρεσβεύουν ἑκατὸν τάξεις ἑκατομμυρίων ἀτομα.

Ἐρχόμεθα κατόπιν εἰς τὸν Χριστιανισμόν, ὁ ὁποῖος ἐσυστηματοποίησε τὰς ἠθικὰς ἀρχὰς καὶ ἀνεκήρυξε τὴν ἀλληλεγγύην, τὴν πλήρη φιλαλληλίαν, τὸν ἀλτρουϊσμὸν, τὴν ἀνεξαρτησίαν τῆς γυναικὸς, τὴν κατάργησιν τῆς δουλείας κτλ. κτλ. Βέβαια εἰς τὰς θρησκείας ἐνυπάρχει πάντοτε τὸ ὑπερφυσικὸν τὸ ὁποῖον ἐξάπτει τὴν φαντασίαν καὶ συγγραπεῖ τὴν πίστιν καὶ ἐδραιώνει τὴν ἐπίδρασίν της, ἀλλὰ κυρίως διότι ὁ Χριστιανισμὸς κρύπτει πολλὴν ἀλήθειαν καὶ ἀνακηρύσσει τὸν ἀμοιβαῖον σεβασμὸν τοῦ ἀτόμου, ἀνυψώνων αὐτὸ μέχρι τῆς Θείας ὑποστάσεως. Εἰς τὸν Χριστιανισμὸν λοιπὸν, ὄχι ἐπαναλομβάνω ὡς ἠθικὴν ἰδέαν, ἀλλὰ ὡς ἐξωτερικὴν μορφὴν, μπορεῖ ν' ἀνεύρωμεν τὰ μέσα τῆς ἰσχυροποιήσεως τοῦ Σοσιαλισμοῦ μεταβάλλοντες αὐτὸν εἰς Κοινωνικὴν Θρησκείαν ἀληθοῦς Ἰσότητος, ἐλευθερίας, εὐπαιδεύτας καὶ ἀληθείας.

Ἕνας μνημειώδης τύπος τοῦ Σοσιαλιστικοῦ Χριστιανισμοῦ ὑπῆρξε κατ' ἐμὲ, ὁ Μέγας Βασίλειος. Ἀ τυχῶς δὲν ἐζήτησε νὰ δημιατίσῃ Σοσιαλιστικῶς διὰ νὰ ἐπιβληθῇ, ἔζητησε νὰ παραδειγματίσῃ ἁπλῶς, νὰ διαφωτίσῃ, νὰ ἀνυψώσῃ, νὰ γοητεύσῃ, νὰ μαγνητίσῃ.

Ἀρχικῶς Εἰδωλολάτρης, δικηγόρος τὸ ἐπάγγελμα, μορφωθεὶς εἰς τὰς Ἀθήνας, μὲ τὸ ἰσχυρὸν πνεῦμά του, ἀλλὰ καὶ μὲ διάθεσιν φιλοδοξίας - ἡ ὑπαρξις τῆς ὁποίας κατὰ τὴν γνώμην μου, δὲν τὸν ἀφῆκε νὰ ἐπιστρενισθῇ τὸν Χριστιανικὸν Σοσιαλισμὸν καὶ νὰ ἠγνηθῇ αὐτοῦ ἐκποτε, ὑπὸ ἄλλον δέβαια ἔνομα, ἀλλὰ μὲ τὰς ἰδίας ἐλλείψεις καὶ σκοπὸς - ἔζησεν, εἰργάσθη, ἐκπρυσεν, ἐδίδαξε καὶ διὰ τῶν προσωπικῶν του θυσιῶν ἀπέδειξε τί σημαίνει ὁ ἄνθρωπος τῆς Ἀληθείας, τῆς Γενναιότητος, τοῦ Ἀλτρουϊσμοῦ, τῆς Περιφρονήσεως πρὸς τὸν πλοῦτον καὶ τὰ ἀγαθά του.

Ὁ Μέγας Βασίλειος ἀληθὴς σοσιαλιστὴς, ὡς ἄτομον ὅμως ἀτυχῶς καὶ ὄχι ὡς Ἀρχηγὸς, ὡς Ἰδέα, ἀντίθετος πρὸς πολλοὺς σημερινοὺς κήρυκας τοῦ Σοσιαλισμοῦ, οἱ ὁποῖοι κάθηνται ἐπὶ πλουσίως ἐρωδιασμένων χρηματοθυλακίων καὶ διαφωτίζουν τὸν κόσμον μὲ τῆς ἀτελείωτες θεωρίες των, ΤΡΙΣ ΔΙΕΜΟΙΡΑΣΕ τὴν περιουσίαν του, ὑπὲρ τῆς λαϊκῆς δυστυχί

(α) Εἰς ἐπίρρωσιν τῶν γνωμῶν μας ἔρχεται ἡ εἴδησις τοῦ τουφεκισμοῦ τοῦ Λίμπκνεχτ ἑνὸς ἐκ τῶν λυσσωδεστέρων ἀρχηγῶν τῆς ἰδικῆς του ἰδεολογικῆς Σοσιαλιστικῆς ἐπικρατήσεως.

ας, ἀποστερηθεὶς καὶ τοῦ τελευταίου ἀτομικοῦ περιουσιακοῦ ἴχους. Ἀλλὰ τὴν ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗΝ ΦΑΝΤΑΣΙΑΝ ποῦ τὴν ἐσπατάλησεν ἐπὶ ὡρισμένων στιγμῶν. Δὲν τὴν ἀφῆκε νὰ ἐξαπλωθῇ πέραν τῆς ἀτομικῆς του φιλοδοξίας ἡ ὁποία τὸν ἔσπρωξεν εἰς τὰ ἐκκλησιαστικὰ ἐξιώματα - τὰ κυρίως τότε ἐνισχύοντα τὴν ἀτομικὴν ἀγάθειξιν τοῦ ἀνθρώπου, καὶ ὡς ἐκ τούτου, μὲ τὴν μεγάλη ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΗ φυσιογνωμία δὲν ἐπέθηκε τὴν σφραγῖδα τῆς προσωπικότητός της, ἐπὶ τῶν μεγάλων λύσεων τῶν προβλημάτων τῆς ζωῆς.

Ἐν τούτοις ἀπὸ τὴν ἐκκλησιαστικὴν ζωὴν δυνάμεθ' καὶ σήμερον ἀκόμη ν' ἀντλήσωμεν τὰ στοιχεῖα τῆς ΖΩΤΙΚΟΤΗΤΟΣ τῶν νέων Πολιτευμάτων, τὰ ὁποῖα ἡ Σοσιαλιστικὴ ἢ καὶ πᾶσα ἄλλη Νέα Ἀντίληψις θὰ ζητήσῃ νὰ ἐφαρμόσῃ δὲ τὴν ἀληθῆ εὐτυχίαν τῆς ἀνθρωπότητος. Ἐπειδὴ δὲ σήμερον ὁμιλῶ ἀποκλειστικῶς διὰ τὸν ἐν διαμορφώσει καὶ ἐνεργείᾳ εὑρισκόμενον Σοσιαλισμὸν, νομίζω ὅτι οὐτος τότε μόνον θὰ παραμείνῃ ἀπαραλλάκτου ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟΝ ΠΟΛΙΤΕΥΜΑ, ἀνταποκρινόμενον πρὸς τὴν ΙΔΑΝΙΚΗΝ ΠΟΛΙΤΕΙΑΝ ΤΟΥ, ὅταν ζητήσῃ νὰ ὀργανωθῇ μὲ τὸ χριστιανικὸν πνεῦμα τὸ ὁποῖον ἀναζῇ εἰς τὴν Πολιτείαν τῶν Γερόντων.

Ὁ Σοσιαλισμὸς ἀπὸ ἄλλης ἀπόψεως εἶναι πάλιν τῶν τάξεων. Ἡ πάλη αὐτὴ τῶν τάξεων εἶναι μία πλάνη, εἶναι μία οὐτοπία, μία ματσιοπονία. Αἱ τάξεις παλαιοῦσαι αἱ μὲν κατὰ τῶν δὲ δὲν θὰ ἔχουν ποτὲ τὴν δύναμιν νὰ καταπνίξουν νὰ ἐξαφανίσουν ἢ μία τὴν ἄλλην. Ἁπλῶς διαπλάσσονται δι' αὐτῶν μορφαὶ νέαι, ἐμφανίζονται ἐκδηλώσεις παρηλλαγμέναι, ἀλλὰ κατὰ βάθος ἀπομένουν κυριαρχοῦσαι αἱ ἴδιαι τάξεις αἱ ἀλληλοπολεμοῦμεναι. Ἡ κατ' ἴδιον τρόπον, αὐτοτελῶς ρυθμισμένη ἀπὸ τὴν ἐσωτερικὴν δύναμιν κάθε τάξεως, χωρὶς νὰ λείψουν καὶ αἱ ἐξωτερικαὶ ἐπιδράσεις, εἶναι ἡ λογικὴ, ἡ φυσικὴ διαμόρφωσις τῶν Κοινωνικῶν ὄντων τὰ ὁποῖα θὰ προσπαθήσουν τὴν συνάθησιν ἐν τῇ Σφαίρᾳ μας, ἐπιτυχίαν. Ἀλλὰ τοῦτο θὰ ἐπιτευχθῇ, ὅταν ἐφ' ἑκάστης τάξεως αὐτοτελοῦς, κέσιαρ χάτ' τὸ Χριστιανικὸν πνεῦμα τοῦ θεσμοῦ τῶν Γερόντων, πρᾶγμα τὸ ὁποῖον ἐπρυτάνευσε καὶ ἐπὶ τῆς ζωῆς τῶν ἀρχαίων Ἑλλήνων.

Ὅταν λοιπὸν, ἀντὶ ἀρχόντων φιλοδόξων, ἀνηρυζῶν, μετημφιεσμένων Κάϊζερ καὶ Κρίπτοις, εἰς δόκτορας καὶ Ἀστοὺς γιομάτους ἀπὸ φιλοδοξίας καὶ ἐγωϊσμὸν καὶ πόθος παντοκρατορίας, φέρομεν ἐπὶ κεφαλῆς κάθε Πολιτεύμοτος Σοσιαλιστικοῦ, κάθε τάξεως Σοσιαλιστικῆς τοὺς Γέροντας, - τοὺς Γέροντας τοὺς ἀφιλοδόξους, τοὺς συνετρητικοὺς, ἠθοὺς ἠγουμενοὺς ἀπὸ τὴν ἀντίληψιν τῆς μεγάλης αὐτῆς ἀνησιοτας ποῦ λέγεται Κόσμος, ὅτι τότε μόνον μποροῦμε νὰ ἐλπίσωμεν διώσιμον, ἐφαρμόσιμον, ζωντανὸν, ἀληθῆ Σοσιαλισμόν. Ἔξω ἀπὸ τὸν κύκλον αὐτὸν τολμῶ νὰ φρονῶ, ὅτι ὁ Σασιαλισμὸς εἶναι ἀδύνατος ἐν τῇ ἐφαρμογῇ του. Καὶ ἐπειδὴ τὸ πνεῦμα τῶν Γερόντων εἶναι ἴσως παραμὴ, στασιμότης, κατάργησις τῆς εὐφυΐας καὶ τῆς ζωτικότητος καὶ τῆς μεγαλοφυΐας τῆς νεότητος καταργήσις τῶν μεγάλων τῆς Ἐπιστήμης ἐφυδίων, φθάνω πάλιν εἰς τὸ ἴδιον συμπέρασμα γιὰ νὰ καταλήξῃ ἐκ νέου εἰς τὴν ἀρχικήν του γνώμην ὅτι ἡ ἐφαρμογὴ τῆς Σοσιαλιστικῆς Ἰδεολογίας εἰς τὴν πραγματικότητα, εἶναι κάτι τι ἀδύνατον.

ΔΗΜ. Δ. ΖΩΓΡΑΦΟΣ

ΑΝΔΡΕΑΣ CHÉNIER

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου)

Τ' ὄνομά σου, ποῦ θὰ τὸ ὑμνοῦν καὶ τὰ φύλλα
τῶν δέντρων, θὰ ξυπνήσῃ τὴν ἠχὼ τῆς Πηδολίας
σὲς ἄγριες σπηλιές της.
Οἱ ὠμορφες, ποῦ πιέζει τὸ σῆθός τους, ἡ γοῦνα
νὰ τὰ μαῦρο λαμπερὸ χνοῦδι, σὰν περνοῦν μὲ
τὸ γλυκερὸ ἀμάξι τους τὸν ἀφρισμένο Βιστοῦλα,
ποῦ ὁ παγωμένος χειμῶνας, ἀγριεύει, θὰ νοῦν·
Μ' αὐτὴ ἡ ξένη εἶναι λοιπὸν πολὺ ἐλκυστική!
Οἱ Πολάκοι, ποῦ εἶν' ἕτοιμοι νὰ ἀντιμε-
πίσουν τοὺς Ρώσσους, σὲ μιὰ νύχη θανάτου, θὰ
παρακαλέσουν τὸν Θεὸ, νὰ περικυκλώνῃ μὲ τὴν
ἄπορη ἐσάρπα της, τὸ στρατ[illegible] μιλῆ Κόσ-
σοβ, εὐγενικὰ καὶ ἀθῶα σὰν ἐσέ.
Ὁ Νιάμκεβιτς θὰ εἶναι πάντα φίλος τοῦ
Σαὶντ-Ἀντρέ... Στὸ Φλεβάρη τοῦ 1788, ὁ ἀδελ-
φός του Μαρία-Ἰωσὴφ, τοῦ ἔστειλε μιὰ ἐπιστολὴ
ἀπὸ τὸ Παρίσι. Τὴν ἐποχὴ αὐτὴ ὁ Ἀνδρέας ἐρισκόταν στὸ Λονδῖνο. Στὴν ἐπιστολὴ κάνει μιὰ μικρὴ κριτικὴ γιὰ τὸν Σαίκσπηρ. Μέσα σ' ἄλλα λέει, ὅτι δὲν τὸν βρίσκει τόσο μεγάλον ὅπως τὸν θεωρεῖ ὁ Ἀνδρέας. Ἰδαίτερα [illegible] πῶς τ' ἄρεσε πάντα, ἡ σκηνὴ μεταξὺ τοῦ Ἑρρίκου 4ου, τοῦ πεθαίνει, μὲ τὸ γυιό του. Δίνει μιὰ ἰδέα στὸν ἀδελφό του, γιὰ τὴ φιλολογικὴ του ἐργασία, καὶ τοῦ γράφει ὅ-ι ἔγραψε τὴ Τρανωδία του Βρούτοῦ καὶ Κάσσιος, ποῦ τὴν ἀφιερώνει σ' αὐτόν. Τοῦ προσθέτει πῶς διώρθωσε τὴν ἀφιέρωση καὶ ἀλλὰ μερίασε τὴ πολεμικὴ του γιὰ τὸν (1) Σπάρτακο.

Καὶ στὸ τέλος τὸν συμβουλεύει νὰ προσέχῃ τὴν ὑγεία του, ποῦ εἶναι πολύτιμη γιὰ τὰ γράμματα καὶ γιὰ ὅσους τὸν γνωρίζουν.

Ἡ τραγωδία αὐτὴ τοῦ Μαρία-Ἰωσὴφ δημοσιεύτηκε μετὰ τὸ θάνατό του μαζὺ μὲ τὴν ἀφιέρωση ποῦ τελείωνε. Θὰ μπορέσῃ αὐτὸ τὸ σοβαρὸ ἔργο νὰ πετύχῃ τὴ νεκτίμηση τῶν λογίων; Θὰ μπορέσῃ νὰ πετύχῃ τὴ δική σου; Δὲν εἶναι μόνον οἱ δεσποὶ τοῦ αἵματος ποῦ μᾶς ἑνών[illegible] ἀ[illegible] ποῦ τοὺς σέβομαι, εἶναι ἡ φιλία ποῦ μᾶς δένει στενώτερα, εἶναι ἡ ἀγάπη τῶν γραμμάτων ποῦ μᾶς ἑνώνει ἀκόμη, καὶ ἰδίως εἶναι ἡ ἀξία σου, ποῦ ξέρω πόσο εἶναι γνωστή.

Στὴν ἀφιέρωση, καὶ στὸ γράμμα τ' ἀδελφοῦ του ὁ Ἀνδρέας ἔστειλε τὴν ἀκόλουθη ἐπιστολή·

(1) Ὁ Σπάρτακος ἦταν μία τραγωδία τοῦ Σωρὲν ποῦ παίχτηκε στὸ γαλλικὸ θέατρο τὸ 1790. Γιὰ τὸν Σωρὲν σὲ μιὰ ἐπιστολή ἔτου ὁ Παλισσὼ πρὸς τὸν Ἀνδρέα τὸ 1788 λέει «Γιατί δὲν ἔγραψε πάντα πεζά; Δὲν σᾶς μιλῶ γι' αὐτοὺς τοὺς στίχους, τοὺς ξέρετε. Μπορεῖ κανεὶς νὰ διαβάσῃ τέτοιους στίγους, σὰν ἔχει στ' αὐτί του τὴν ἁρμονία τοῦ Ρακίνα; Εἶναι λοιπὸν λάθος μου, ἂν ἡ χάρις αὐτῆς τῆς ποίησις μ' ἔκαμε δύσκολο;

Ἀδελφέ μου, 1788

Τί ὡραῖο δῶρο ποῦ μοῦ ἔκαμες, ἀφιερώνοντας αὐτὴ τὴ τραγωδία ποῦ τόσο ἀγάπησα. Πόση εὐχαρίστηση αἰσθάνθηκα ἀκούοντας νὰ μιλοῦν σ' ἀληθινὴ ρωμαϊκὴ γλῶσσα, αὐτοὶ οἱ δυὸ περίφημοι ἄνδρες. Βέβαια, ὁ μεγάλος Βροῦτος, ποῦ ἔγραψε ἕνα βιβλίο, γιὰ τὴν ἀρετὴ, ποῦ τόσο καλὰ ἐξάσκησε, δὲν ἐκφράστηκε διαφορετικά. Πόσο γλυκὸ ἦταν γιὰ μένα νὰ ἰδῶ στὸ θέατρο, τὶς ψυχὲς ἐκείνων τῶν μεγάλων ἀνδρῶν, αὐτῶν τῶν εὐγενῶν κακούργων, αὐτῶν τῶν μεγάλων τυράννων, μαζὶ μὲ τοὺς ὁποίους ἡ ἱστορία μ' ἔκαμε νὰ ζήσω, καὶ ποῦ οἱ σημερινοὶ φλύαροι, κρίνουν τόσο ἀνόητα, χωρὶς νὰ τὸ ξέρουν.

Μὴ πιστεύεις ὅλες τὶς φορὲς, ποῦ βλέπεις τὸ λαὸ νὰ μὴν αἰσθάνεται, καὶ νὰ χειροκροτῆ, αὐτὰ τὸ ἔργο ὅπως ἀξίζει. Αὐτὲς ἡ αὐσηρὲς ἀρετὲς δὲν εἶναι κατάλληλες, γιὰ δουλωμένους λαοὺς, ποῦ ἀγνοοῦν ὅ,τι τοὺς ἐνδιαφέρει, ποῦ δὲν ξέρουν οὔτε πῶς τοὺς διοικοῦν, καὶ στὰ μάτιά τους, αὐτὴ ἡ ζωηρὴ ἀγάπη τῆς ἐλευθερίας, εἶναι ἕνα χιμαιρικὸ πάθος, μιὰ ἀρετὴ μυθιστορήματος. Μὴ ζητῶντας ἄλλο ἀπὸ τὴν ἀγάπη, ἢ μᾶλλον τὶς ἐρωτοτροπίες, ἀγαπάει καὶ λατρεύει.

Καὶ φαίνεται πῶς δὲν συγχωρεῖ στὸ Κορνήλιο, στὸ Ρακίνα, στὸ Βολταῖρο τ' ἀριστουργήματα ποῦ ἔγραψαν, παρὰ γιὰ σκηνὲς, στὶς ὁποίες φάνηκαν πολλοὶ ἀδύνατοι, ἐπίτηδες, γιὰ νὰ τοὺς καταλάβουν τὰ κακὰ γοῦστα. Ἀλλὰ γύρισε πολλοὺς αἰῶνας πίσω. Φαντάσου πῶς παίζεται τὸ ἔργο σου στὴ Ρώμη στὸ θέατρο τοῦ Πομπηΐου μπροστὰ στὸ Χαιρέα, Τάκιτο καὶ Πλίνιο. Κοίταξε τί χειροκροτήματα, καὶ πόσοι ἀναπτυγμένοι εὐχαριστοῦνται ποῦ ἀκούουν νὰ μιλεῦν οἱ τελευταῖοι τῶν Ρωμαίων. Καὶ ἡ τελεία δόξα εἶναι ποῦ ὁ Κάϊος Δομητιανὸς καὶ Νέρων, αὐτὰ τὰ τέρατα, σὲ ἀνταμοίβουν, μὲ τὸ τιμητικὸ μῖσός τους. Ξανάζησε τὴ τραγωδία μὴ τὴ χαμηλώνεις ποτὲ, νἆναι ἀκόμη τὸ μάθημα τῶν ἀνθρώπων, καὶ πρόσθεσε στὸ θέατρό μας μία τετάρτη δάφνη στὶς τρεῖς ποῦ τιμοῦν τὸ ἔθνος μας στὰ ξένα ἔθνη καὶ θὰ τὸ τιμοῦν καὶ οἱ μεταγενέστεροι.

Γιὰ τὴ τραγωδία αὐτὴ ἡ »Ἐφημερὶς τῶν Παρισίων» στὶς 11 τοῦ Φλεβάρη τοῦ 1792 ἔγραψε κριτικὴ, ποῦ εἶναι πιὸ ἀξιοσημείωτη ἐπειδὴ ἀποδεικνύει τὴ παρουσία τοῦ Ἀνδρέα στὴ διεύθυνση τῆς ἐφημερίδος, γιατὶ τὴν ἄλλη μέρα δημοσίευσε ἄρθρο γιὰ πρώτη φορὰ ἐκεῖ.

Ἡ κριτικὴ ἄρχιζε »Τὸ θέμα τοῦ Καΐου Γράκκου, ἦταν πολὺ δύσκολο νὰ τὸ μεταχειρισθῆ κανεὶς καὶ λιγώτερο εὐνοϊκὸ γιὰ τὸ λαϊκὸ ζήτημα». Ὁ Μαβλὺ σὰν μιλεῖ γιὰ δημοκρατίες καὶ ὑπάτους, μᾶς ζωγραφίζει τὸ Κάϊο σὰν ἕνα ἄνθρωπο, ποῦ ἐνδιαφέρεται μᾶλλον γιὰ τὸ λαὸ, παρὰ ν' ἀγαπᾷ τὴ δημοκρατία. Καὶ ὁ ἀγροτικὸς νόμος, ποῦ χρησίμευσε ὡς πρόφαση στὰ φιλόδοξα σχέδιά τους, σὰν θέλησαν νὰ τὸν ξαναφέρουν στὶς ἡμέρες τῆς κρίσεως καὶ τῆς ἐπαναστάσεως, δὲν ἀγγίχτηκε ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὸ βῆμα τῶν Ἰακωβίνων. Γιὰ νὰ τὸ κάμῃ ἐνδιαφέρον, ὁ κ. Σενιὲ ἀναγκάστηκε ν' ἀλλάξῃ τὸ χαρακτῆρα τὸ γνωστὸ τοῦ Γράκκου.

Νόμους καὶ ὄχι αἷμα.

Λέει καὶ πιὸ κάτου:

"Ὀχι, ὄχι, ἡ ἐλευθερία δὲν εἶναι ἡ ἀνεξαρτησία..... Γενικῶς αὐτὸ τὸ ἔργο δὲν μπορεῖ, παρὰ νὰ ἐπιφραγίσῃ τὴν ὑψηλὴ ἐκτίμηση ποῦ ἔχουν ὅλοι καὶ ποῦ τὴν ἐνέπνευσε τὸ ταλέντο τοῦ κ. Σενιέ. Ὁ Ἀνδρέας σὲ πολλὰ ποιήματά του ἀναφέρει τὴν Ἑλλάδα, τὰ ὁποῖα θὰ μεταφράσω ὅταν τελειώσει ἡ βιογραφία του. Ἀνάμεσα στ' ἄλλα εἶναι ἡ θελκτικὴ νῆσος Ἀμφιτρίτη, ἡ »Μασσαλία», ἡ ἑλληνικὴ πόλις, τιμὴ τοῦ γαλλικοῦ ὀνόματος»... ποῦ πάνου στοὺς γαλατικοὺς βράχους τοποθέτησε τὴν Ἑλλάδα».

Καὶ τὸ: *Salut, dieux de l Euxin, Hellè Sen-*
(tes, Abyde
Et nymphe de bospyore, et nyphe Propontide
qui voyez aujourd'hui du Barbare Osmalin
Se croissant appresseur toucherà son décnin
Hèbre, Pangèe Hamus, et Rhodope et Rlphèe
Salut thrace, ma mére, et la mére d'Orìphèe
Galata que mes yeux dèsiraient dès longtemps
Car c'est là q'une Grecque en son geune Prin-
(temps
Belle au lit «'un epeux nourrissom de la France
Me fit naitre français dans le sein de Byzance.

"Ὅλοι οἱ σύγχρονοι συγγραφεῖς τὸν ἐκτιμοῦσαν ἰδιαιτέρως. Ὅπως ὁ Ἀλφιέρης, ποῦ τοῦ ἔστειλε ἕνα ἐπίγραμμα στὶς 29 Ἀπριλίου 1789. Στὸ ἐπίγραμμα αὐτὸ, φαίνεται, πόσο στενὲς σχέσεις εἶχε ὁ Ἀλφιέρης μὲ τὸ Σενιέ. (Τὸ ἐπίγραμμα εἶναι ἰταλικό). »Ἔλαβα τέλος πάντων τὴ γλυκειὰ ἐπιστολή σου, ποῦ τὴν περίμενα ἀπὸ τόσο καιρὸ, καὶ ποῦ θἄθελα νὰ εἶναι μεγαλύτερη, τοῦ ἔγραφε..... Ἐγὼ, ποῦ δὲν ὑστερῶ στὴν τεμπελιὰ, θέλω ὄχι μόνον νὰ σοῦ ἀπαντήσω, ἀλλὰ νὰ σοῦ ἀπαντήσω ἐμμέρως. Οἱ στῖχοί μου θὰ εἶναι πολὺ φτωχοὶ ἀπ' ὅ,τι βλέπω.

Ἀλλ' ἐπειδὴ ξέρω πῶς σ' ἀρέσει ὅτι εἶναι ψηλὸ καὶ πῶς γράφεις στίχους, βουτηγμένους στὸ ἀττικὸ μέλι, θέλω νὰ σὲ κάμω νὰ καταπῇς αὐτοὺς τοὺς ἐλεεινοὺς στίχους, γιὰ νὰ σὲ τιμωρήσω γιὰ τὴ σιωπή σου.

Μαθαίνω πῶς τὸ Λονδῖνο, εἶναι γιὰ σὲ πιὸ πικρὸ ἀπὸ τὸ ἀφέντι, ὅπου βρίσκεσαι ξένος. Ἀληθινὰ εἶναι τὸ μαρτύριο τοῦ Μεζεντίου. Νὰ μένῃς σ' ἕνα ἔθνος, ποῦ κανεὶς νὰ μὴ σ' ἔνοιῃ μὲ τὸν ὥμορφο δεσμὸ τῆς εὔθυμης φιλίας. Ἄ, ἔχεις δίκηο νὰ λὲς πῶς ἔχεις σιδερένια καρδιά.

Ἡ ἀνάγκη θεὰ ἄσπλαγχνη μόνη θεότητα, ποῦ μπροστά της καὶ ὁ τύραννος γονατίζει, ὅταν ἐκείνη γίνεται γίγαντας.....

Ἐξακολουθεῖ δίδοντας μιὰ ζωγραφιὰ τῆς πολιτικῆς κατασάσεως τῆς Γαλλίας. Κι' ἔπειτα διηγεῖται πῶς περνᾷ ὁ ἴδιος.

»Ὅμως, ἐγὼ, ποῦ ἡ ψυχή μου δὲν εἶναι λυπημένη, οὔτε ἀπὸ μιὰ ἀνόητη φιλοδοξία, οὔτε ἀπὸ τὴ δίψα τῆς φιλαργυρίας, περνῶ μιὰ ζωὴ γλυκιὰ ἀνακουφισμένη, μὲ δόξα κι' ἀγάπη, κοντὰ στὰ γελαστὰ μάτια κόρης τῆς καλῆς γυναίκας, στὴν ὁποία ἔγραψες, καὶ μεταφέρω νὰ θερίζω δάφνες, μέσα στ' ἀγκάθια.

Ἀλλ' εἶμαι ἀκούραστος, καὶ ἀνίκητος στὸ ψηλὸ σχέδιό μου. Νύχτα καὶ ἡμέρα, ἀλλάζω καὶ διορθώνω, καὶ ὅ,τι ἔγραψα δυὸ φορὲς τὸ ξαναγράφω.

Γιὰ νὰ μὴ πέσουν στὶς νύχτας τὴ λήθη ἡ τραγωδίας μου, ἤταν θὰ εἶμαι βουβὸς στὸ μνῆμα, ὅπως συμβαίνει στὰ συγγράμματα τῶν ἀμαθῶν.

Ἀνὶς ΜΑΡΙΕΤΤΑ ΓΙΑΝΝΟΠΟΥΛΟΥ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΒΥΖΑΝΤΙΝΗΝ ΤΕΧΝΗΝ

ΚΡΗΤΕΣ ΖΩΓΡΑΦΟΙ

ΕΜΜΑΝΟΥΗΛ ΤΖΑΝΦΟΥΡΝΑΡΟΣ

Αἱ θρησκευτικαὶ εἰκόνες τοῦ Τζανφουρνάρου εἶνε κατὰ τὸ πλεῖστον μεγάλαι καὶ πολυσύνθετοι. Πολυσυνθέτους δὲ καλοῦμεν ταύτας διότι παρουσιάζουσι πλῆθος σκηνῶν συγγενῶν πρὸς ἀλλήλας ἢ κατὰ ἱστορικὴν ἢ κατὰ ἐξελικτικὴν σειρὰν κειμένων, καὶ μέγαν ἀριθμὸν προσώπων, τὰ ὁποῖα ἀπήτουν πολλὴν προσοχὴν καὶ κατεργασίαν. Ἐτίθεντο δὲ ταῦτα οὐχὶ ἐν ἠλιοφαῒ ἀταραξίᾳ, ἀλλὰ μετὰ ἐκφράσεως καὶ ζωῆς ἁρμοζόμενα ὅ,τι πλεῖστον πρὸς τὸ σύνολον, καὶ πρὸ παντὸς κεκινημένα πρὸς τὸν κύριον σκοπὸν, καὶ πρὸς τὴν κυριαρχοῦσαν σκηνὴν τὴν ἐν τῇ εἰκόνι. Κατωτέρω περιγράφοντες τινὰς τῶν εἰκόνων αὐτοῦ ἐκ τῶν μεγάλων θὰ ἴδωμεν πόσον ὡραῖος καὶ μετὰ χάριτος ὁ Κρὴς οὗτος ζωγράφος, ὡς καὶ ἄλλοι ἐξ αὐτῶν, προσήρμοζε τὴν σκηνικὴν δέσιν πρὸς τὸ κέντρον. Τῶν εἰκόνων τοῦ γοήμου τούτου ζωγράφου εἶναι ἡμῖν γνωσταὶ ἐλίγαι μόνον. Τινὰς δ' ἐξ αὐτῶν ἀναφέρουσιν ὁ Βελοῦσος, ὁ Μαυρογιάννης, ὁ Μποττάρι, καὶ ὁ Ντίλ. Ὁ δὲ Μονὸς ἐν τῷ βιβλιαρίῳ αὐτοῦ περὶ τῆς Κρυστοφόρας παρθένου καὶ τὴν εἰκόνα τῆς μόνης γνωστότητος αὐτοῦ εἰκόνος ἕνεκα τῆς ὁποίας τόσον διεβόηθη ὁ ζωγράφος οὗτος. Εἶναι δ' αὕτη ὡς γνωστὸν ἡ περιστοῦσα τὴν Κοίμησιν τοῦ Ἐφραὶμ τοῦ Σύρου. Ἐν ταύτῃ εὑρισκομένῃ νῦν ἐν τῷ Βατικανῷ παρίσταται ὁ Ἰώραὶμ τεθνηκὼς καὶ περὶ αὐτὸν διάφοροι τῶν συμμοναστῶν αὐτοῦ καὶ ἱεροὶ ἄνδρες ἕτεροι ἐπιτελοῦντες τὰ τῆς ἱερᾶς ταύτης στιγμῆς καθήκοντα. Κατὰ δὲ τὰ πλάγια τῆς εἰκόνος μέρη θεῶνται διάφοροι τῶν ἄσκητῶν ἔκφυντες πρὸς αὐτὸν. Τούτων ὁ εἷς φέρεται ἐπὶ ὑποζυγίου, ὁ ἕτερος βασταζόμενος, καὶ ἄλλοι ἄλλως. Γύρω δ' ἐν μέτῳ σπηλαίῳ εὕρηνται μοναχοὶ ἐν ταῖς κρέπταις αὐτῶν ἀσχολούμενοι εἰς προσευχὴν, καλαθοποιΐαν καὶ ἄλλα. Πάντες δ' οἱ ἐκ τῶν Εὐρωπαίων γράψαντες εὑρίσκουσι τὸ ἔργον τοῦτο γραφικὸν καὶ ἐμψυχωτέρον, ἱκανῶς δ' ἐνδιαφέρον διὰ τὴν ἔντονον καὶ κατάλληλον συμφωνίαν πρὸς ἔκφρασίν τινα (περιγραφὴν) τοῦ Ἰωάννου τοῦ Εὐγενικοῦ γραφεῖσαν κατὰ τὸν ΙΕ'. αἰῶνα. Τὸ φαινόμενον δὲ τοῦτο τῆς συμφωνίας εἶναι ἄξιον πολλῆς προσοχῆς, διότι χαρακτηρίζει τὴν τάσιν ἑνίων καλλιτεχνῶν τῆς ἐποχῆς ἐκείνης, οἱ ὁποῖοι παρὰ τὰς φυσικὰς ἀτελείας περὶ τὴν σπουδὴν τοῦ γυμνοῦ ἰδίᾳ, καὶ τὴν γνῶσιν τῆς προοπτικῆς (τοῦ βάθους) προσεπάθουν νὰ ὑψώνται ὑπεράνω τῶν τετριμμένων ἀντιγραφῶν, καὶ καθολικῶς τῶν κοινῶν ἀντιλήψεων δημιουργοῦντες κάτι τι νέον καὶ πρωτότυπον καὶ ὑψηλόν. Κατὰ τοῦτο ὁμοιάζουσι πρὸς τοὺς προδρόμους ἐκείνους τῆς ἀναγεννωμένης τέχνης, οἱ ὁποῖοι μὴ ἀρεσκόμενοι εἰς τὰ κοινὰ καὶ μέχρι τοῦ νῦν καθιερωμένον πειρῶνται νὰ διανοίξωσι νέον δημιουργικὸν ὁρίζοντα. Τοῦ Τζανφουρνάρου δὲ ἡ προσπάθεια αὕτη δὲν περιορίζεται μόνον εἰς τὴν εὕρεσιν ἀλλὰ καὶ ἐκτείνεται εἰς τὴν τεχνικὴν κατεργασίαν, ἣν πειρᾶται ν' ἀπελευθερώσῃ ὡρισμένων τεχνικῶν προϋποθέσεων, ἐξ ἐκείνων αἵτινες καθιστῶσι σκληράν πως τὴν τέχνην τῶν Βυζαντινῶν. Κατὰ ταῦτα εἶνε δυνατὸν νὰ παραβάλωμεν τοῦτον πρὸς τὸν περίφημον ἐκείνον Κρῆτα τὸν πρὸ αὐτοῦ μικρὸν Μιχαὴλ τὸν Δαμασκηνόν, ὁ ὁποῖος ἀνέπτυξε χαρίσματα ὑπέροχα κατὰ πολὺ ὑπέρτερα τοῦ διαφημιζομένου Ἐμμ. τοῦ Πανσελήνου. Αἱ προσπάθειαι δ' αὗται τοῦ Τζανφουρνάρου δὲν ἔμειναν κατ' ἄνευ μιμητῶν κατὰ τὸν βραδύτερον χρόνον. Ἡ μεγαλοφυὴς διάνοια τοῦ Τζάνε, ἡ τοῦ πλαστικοῦ τύπου δεινότης τοῦ Ἡλιοῦ Μόσχου, καὶ ἡ ἀπαράμιλλος τεχνικὴ προσπάθεια τοῦ Τζαγκαρώλου δηνύρυναν καὶ ἐμεγάλυναν τὴν τέχνην τῶν Βυζαντινιζόντων ζωγράφων κατὰ τὴν εὕρεσιν καὶ τὴν κατεργασίαν.

Τῶν λοιπῶν εἰκόνων τοῦ Τζανφουρνάρου ἄξιαι καὶ τὰ σειρὰν μνείας εἶναι καὶ αἱ εὑρισκόμεναι ἐν τῷ Ἁγίῳ Γεωργίῳ τῆς Βενετίας, ὧν ἡ μία ποιηθεῖσα τῷ 1595 παριστᾷ τὴν Κοίμησιν τοῦ Ἁγίου Σπυρίδωνος, καὶ γύρω τὰ θαύματα αὐτοῦ, ἡ δ' ἄλλη γενομένη περὶ τὰ 1600 τῇ φροντίδι πιθανῶς τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Θεοφου λάκτου παρουσιάζει ἡμῖν τὴν Ὀρθοδοξίαν. Περὶ τῆς δευτέρας αὐτῆς εἰκόνος ποσέχεται ἡ πληροφορία ὑπὸ τῶν ἰδόντων αὐτὴν ὅτι ἦτο πεποιημένη διὰ ἐλαφρῶν χρωμάτων Τοῦτο τῇ ἀληθείᾳ εἶναι σπουδαῖον, καὶ πρωτοφανὲς ἐὰν εἶναι ὄντως ἀληθές. Διότι οὐδεὶς τῶν καθ' ἅπασαν τὴν μακραίωνα περίοδον ζωγράφος Βυζαντινῶν ἐμπνεύσεων μετεχειρίσθη τὸ ἔλαιον τοῦ λινοῦ, ἀλλὰ πάντες ἀνεξαιρέτως τὸ περιεχόμενον τοῦ ὠοῦ ἀναμιγνύοντες διὰ τούτου τὰ χρώματα αὐτῶν. Φαίνεται μᾶλλον πιστευτὸν ἡμῖν, ὅτι ἡ ἐλευθέρα τεχνικὴ κατεργασία τοῦ ζωγράφου τούτου, καὶ ἡ ἀπὸ τοῦ χρόνου κτηθεῖσα γλυκύτης καὶ διαφάνεια ἠπάτησαν τοὺς ὑποθέσαντας τοῦτο. Καὶ ἡμεῖς τὸ πρῶτον ἐντυχόντες εἰκόνι αὐτοῦ μεγάλῃ, ἧς τὸ κατώτατον ἦτο διὰ ἐλαίου χρώματος νεωστὶ κεχρωσμένον κατ' ἀρχὴν εὐρέθημεν πρὸ δυσκολίας τοὺς ὁποίους ἐνεδυνάμου ἡ ἐλευθέρα τεχνικὴ αὐτοῦ. Ὁπωσδήποτε ἡ παρεχομένη πληροφορία αὕτη καὶ ψευδὴς οὖσα παρέχει εἰς ἡμᾶς ἐπιμελείας ἐρευνῶντα τὰ τοιαῦτα ἱκανὰ σημεῖα κατανοήσεως τοῦ τρόπου τῆς ζωγραφήσεως ὑπὸ τοῦ ζωγράφου αὐτοῦ. Τὸ τοιοῦτον πράγματι εἶναι ἄξιον μεγίστης προσοχῆς διότι παρουσιάζει ἡμῖν ζωγράφον τείνοντα εἰς τὴν ἐλευθερίαν πρὸς φυσικὴν μίμησιν, καὶ ἀνύψωσιν ἀνάλογον πρὸς τὸ περιβάλλον ἐν ᾧ ἔζει. Τὴν τάσιν δὲ ταύτην παρατηροῦμεν καὶ εἰς ἄλλας αὐτοῦ εἰκόνας, τὰς εὑρισκομένας ἐν τῇ νήσῳ Κερκύρᾳ, ἃς ἡμεῖς τὸ πρῶτον ἀνεύρομεν. Εἶναι δ' αὗται τρεῖς. Ἐν μιᾷ μόνον ἐκ τούτων ὅλως παραλλήλως ὁ Τζανφουρνάρος δείκνυται διηγαζόμενος, καὶ τεμπίπτων ἀπὸ τοῦ ὡραίου εἰς τὸ ἀκληρὸν, καὶ ἀπὸ τούτου πάλιν εἰς τὸ χαρίεν. Εἶναι δὲ ὄντως δυσεξήγητον πῶς ὁ εἰκονογράφος οὗτος ὁ ζωγραφίζων ὡραίας κεφαλὰς ἀγγέλων ἐν τῷ αὐτῷ πίνακι κατεργάζεται μετὰ σκληρότητος καὶ ἀκαμψίας πολλῆς τὸ νεκρὸν τοῦ Ἰησοῦ σῶμα. Θὰ ἔπρεπε ἄραγε νὰ ὑποθέσῃ τις ὅ τι τοῦτο ποιεῖ ἐξ ἀγνοίας ἢ ἐκ τοῦ καθιερωμένου τρόπου τῆς παραστάσεως τοῦ νεκροῦ τοῦ Ἰησοῦ; Ἀλλὰ καὶ ἄλλη ὑπόθεσις θὰ ἦτο ὁμοίως πιθανὴ ὅτι ἐπλάσθη τὸ νεκρὸν τοῦ Ἰησοῦ τῶμα ὑπόστη νεωτέραν τινὰ ἀδεξίαν διόρθωσιν.

Ἀλλὰ μελετήσωμεν καλύτερον τὰς εἰκόνας ταύτας τοῦ Κρητὸς ζωγράφου. Εἶναι δ' αἱ εἰκόνες αὗαι αἱ ἑξῆς : Πρῶτον ἡ μεγάλη καὶ πολυσύνθετος εἰκὼν, μεγέθους ὑπὲρ τὸ μέτρον, ἡ ἀποκειμένη ἐν τῇ Ἐκκλησίᾳ τῶν ἁγίων Πατέρων ἐν Κερκύρᾳ ἡ παριστῶσα τὴν Α'. Οἰκουμενικὴν Σύνοδον, δεύτερον ἡ μικροτέρα ἐν τῷ Νῷ τῆς Ἀντιοχωνιωτίσσης ἡ παριστῶσα τὸν Ἐπιτάφιον, καὶ τρίτον ἡ ὁμοίου περίπου μεγέθους ἀποκειμένη ἐν τῷ Βοῦ. Μουσείῳ καὶ παριστῶσα τὴν Ἁγίαν Τριάδα.

Καὶ εἰς μὲν τὴν πρώτην ἐκ τῶν τελευταίων τὴν τῆς α' Οἰκουμ. Συνόδου διακρίνεται πλῆθος ἁγίων Πατέρων ὡραιότατα καὶ λεπτότατα εἰργασμένων, κα θημένων ἐν ἡμικυκλίῳ ἀμφιθεάτρῳ καὶ ἐχόντων εἰς τὸ μέσον τὸν Αὐτοκράτορα, ὅστις καθήμενος ἐπὶ θρόνου πολυτελοῦς παρακολουθεῖ τὴν τῶν πατέρων Σύνοδον. Κατὰ δὲ τὸ πρόσθιον τῆς εἰκόνος μέρος ὁ Σπυρίδων ἀποδεικνύει τῷ ἐμβροντήτῳ Ἀρείῳ τὸ μυστήριον τῆς Ἁγίας Τριάδος. Τῆς εἰκόνος ταύτας ἀξιομνημόνευτος εἶναι ἡ λεπτὴ ἐργασία καὶ ἐν ταύτῳ ἡ βαθεῖα γνῶσις τῶν τε ἱερῶν προσώπων καὶ ἡ πιστὴ αὐτῶν ἀπόδοσις. Τῶν δὲ ἀμφίων τῶν πατέρων αἱ π ο λ ύ σ τ α υ ρ ι κ α ὶ διακοσμήσεις δύνανται νὰ θεωρηθῶσιν ὡς ἀριστοτεχνικαί.

Τῆς δὲ δευτέρας εἰκόνος τῆς ἀποτυπούσης τὸν Ἐπιτάφιον οἱ μὲν ὄπισθεν τοῦ Ἰησοῦ ἄγγελοι εἶναι ὠμαΐζοντοι καὶ φυσικοὶ μετὰ χάριτος καὶ ἀφελείας εἰργασμένοι, τὸ δὲ νεκρὸν τοῦ Ἰησοῦ σῶμα σκληρὸν καὶ ὄγκοι. Διακρίνει τις διαφορὰν μεταξὺ ἀγγέλων καὶ Ἰησοῦ μεγάλην. Ὁ ἀναριθμισμὸς τοῦ ἐνδύματος τῶν ἀγγέλων, καὶ τῶν ταινιῶν τῶν κρανοσῶν τὴν κόμην αὐτῶν φανερῶ ζωγράφον λεπτὸν, τεχνίτην δύνατα τις εἰπεῖν ἰσχυρὸν τοῦ χρωστῆρος γνωρίζοντα ὅτι ἄριστα τὴν τέχνην τοῦ ὡραίου, ἐν ἀντιθέσει πρὸς τὸν νεκρὸν τοῦ Ἰησοῦ.

Ἡ δὲ τελευταία αὐτοῦ εἰκὼν ἡ τῆς ἁγίας Τριάδος ἁπλῆ καὶ μικροτέρα δὲν παρέχει μὲν στάδιον εὐρὺ συνθετικῆς δυνάμεως, παρουσιάζει ὅμως τὸν τεχνίτην τοῦ ἐν ὅλῃ αὐτῆς τῇ τεχνικῇ δυνάμει, τῇ ἐ ν τ υ π ω τ ι κ ῇ δύναμαι εἰπεῖν, τῇ προξενούσῃ ἡμῖν ἰσχυρὰν τὴν ἐντύπωσιν. Αἱ μορφαὶ τοῦ Ἰησοῦ, καὶ τοῦ Παλαιοῦ τῶν ἡμερῶν, ἁβραὶ, ἔντονοι, ἰσχυραὶ, χαρακτηριστικαὶ, καὶ φυσικαὶ ἐν ταύτῳ παρέχουσι πράγμα τι τὴν ἰδέαν τοῦ ἰσχυροῦ ταλάντου, ζωγράφου γνωρίζοντος ὑπὰ βαθείας σκέψεως νὰ ἐργάζηται, καὶ θρησκευομένου. Δὲν εἶναι μόνον ἡ ἀκριβὴς γνῶσις καὶ ἀπόδοσις τῶν παριστανομένων προσώπων, ἀλλὰ ἡ βαθεῖα ἐμψύχωσις, καὶ ἡ σεμνοπρέπεια, ἣν ἐμβάλλει εἰς τοὺς ἱεροὺς ἄνδρας. Ἐν τῇ προκειμένῃ δὲ εἰκόνι ἡ μεγαλοπρεπὴς καὶ σεμνὴ ἅμα ἀπόδοσις τοῦ προσώπου τοῦ θεοῦ (παλαιοῦ ἡμερῶν), καὶ ἡ σεμνὴ καὶ αὐστηρὰ τοῦ Ἰησοῦ παράστασις εἶναι ἄξια πολλῆς μελέτης. Οἱ εἰκονογράφοι τοῦ χρόνου ἐκείνου δὲν εἰργάζοντο μόνον διὰ τὸ συμφέρον, ἀλλὰ πλειότερον ἐξ ἔρωτος καὶ πόθου πρὸς τὴν ἱερὰν ταύτην τέχνην. Προτοῦ πάθουν νὰ ἐμφυσῶσι τὴν ψυχὴν αὐτῶν ἐντός, καὶ ἐξω τερικεύσωσι τὰ κατέχοντα αὐτοὺς θρησκευτικὰ συναισθήματα, τὰ τόσον ἁγνὰ καὶ τόσον ὑψηλά.

* * *

Ἐὰν δὲ μεταξὺ τῶν πολλῶν ζωγράφων, οἵτινες τὸν χρόνον ἐκεῖνον ἐνεφάνησαν διακρίνονται τινὲς πλειότερον τῶν ἄλλων χαρίσματα τεχνικὰ, εἰς τούτων ἀναμφιβόλως τυγχάνει καὶ ὁ μνησθεὶς Ἐμμανουὴλ ὁ Τζανφουράρος, ὁ ὁποῖος καὶ ἠγάπησε, καὶ ἐμελέτησε, καὶ προήγαγε τὴν Τέχνην τῆς Εἰκονογραφίας. Ἐὰν δὲ τὰ ὀνόματα τοῦ Δαμασκηνοῦ, τοῦ Τζάνε, καὶ τοῦ Τζογκαρώλου τῶν τριῶν τούτων μ ε γ ά λ ο π ν ε ύ σ τ ω ν ζωγράφων ἀπήντησαν τρεῖς συνεχεῖς αἰῶνας (ΙΣΤ,-Ζ,—ΙΗ') θὰ ἀναφέρονται ὡς τὰ κατ' ἐξοχὴν ὑψώσαντα τὴν ἱερὰν εἰκονογραφίαν μέχρις αὐτοῦ τοῦ Θρόνου τοῦ Θεοῦ, οὐχ' ἧττον μετ' αὐτοὺς θὰ ἐπαινῶνται πάμπολλοι ἄλλοι θεμοὶ δημιουργοὶ μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ μνησθεὶς Τζανφουράρος διὰ τὴν βαθεῖαν γνῶσιν τῶν ἐκκλησιαστικῶν ἀντιλήψεων, καὶ τὴν πιστὴν καὶ ζωηρὰν ἀπόδοσιν καὶ τὴν ἱερὰν ἐκτύπωσιν τῶν ἱερῶν πρεσβύτερων διὰ τῆς τέχνης.

ΔΡ. Ν. Δ. ΚΑΛΟΓΕΡΟΠΟΥΛΟΣ
Γραμματεὺς Ἐθν. Πινακοθήκης

ΚΟΙΝΩΝΙΚΑ

Η ΠΑΡ' ΗΜΙΝ ΠΑΡΑΤΗΡΟΥΜΕΝΗ ΚΑΚΟΔΑΙΜΟΝΙΑ

Τρόμος καταλαμβάνει πάντα ἀληθῆ καὶ γνήσιον Ἑλληνορθόδοξον ἀναγινώσκοντα τὰς ἐφημερίδας τῆς τε Πρωτευούσης καὶ τῶν Ἐπαρχιῶν, καὶ παρατηροῦντα πόσα κακουργήματα, πόσοι φόνοι, πόσαι κλοπαὶ, πόσαι ἁπαγωγαὶ, πόσοι βιασμοὶ καὶ κακοήθειαι, πόσαι αὐτοκτονίαι, πόσαι ἀσέβειαι πρὸς τὰ θεῖα παραγγέλματα καὶ πόσα ἄλλα ἐγκλήματα λαμβάνουσι χώραν, ἕνεκα τῶν ὁποίων παριστάμεθα ὡς ἔθνος ἀνανάπτυκτον καὶ ὡχρὸν παραδεχθενεὶ ὑπὸ τὸν ὑπερκόσμιον θεόκραντον Χριστιανισμόν. Πόθεν ἔρχονται ταῦτα ; Εἰς ποῖον ἄλλο ἔθνος, ἐν συγκρίσει πρὸς τὴν ἔκτασιν καὶ τὸν πληθυσμὸν διαπράττονται τόσα κακὰ, ὅσα παρ' ἡμῖν ; Εἶνε ἀνεπίδεκτον πάσης συζητήσεως ὅτι καὶ εἰς τὰς προηγουμένας ἐποχὰς ἐγίνοντο πλεῖστα ὅσα ἐγκλήματα, πλεῖσται ἠθικαὶ παραβάσεις καὶ παρεκτροπαὶ, ἀλλ' ὄχι τόσαι ὅσαι σήμερον. Ποῦ πρέπει ν' ἀποδώσῃ τις ἤδη τὴν ἀθλίαν ταύτην ὄψιν τῆς κοινωνίας μας, ποῦ νὰ ζητήσῃ τις τὴν αἰτίαν τῆς κακοδαιμονίας ταύτης ;

Γνώμην ἐκφέροντες ἡμεῖς, οἱ ἐλάχιστοι, λέγομεν ὅτι αἰτία τῆς τοιαύτης καταστάσεώς μας εἶνε ἡ ἐπιπόλαιος ἐξάσκησις τῶν θρησκευτικῶν καθηκόντων, καὶ ἡ ἀδιαφορία καὶ ψυχρότης πρὸς τὰ θεῖα καὶ ἱερὰ τῶν πλείστων ἐξ ἡμῶν, καὶ μάλιστα ἐκείνων, οἵτινες ἔπρεπε νὰ δίδωσι τὸ κάλλιστον παράδειγμα, ἕνεκα τῆς ἀναπτύξεώς των καὶ τῆς θέσεώς των πρὸς τοὺς ἄλλους.

Ἡμεῖς πολλάκις ἀπὸ 19 ἤδη ἐτῶν συνεστήσαμεν διὰ τῆς γραφίδος, ὅτι πρέπει, εἶνε ἀνάγκη ταχίστη, νὰ λάβωμεν ὑπὸ σπουδαίαν καὶ σοβαρὰν ἔποψιν τὴν λίαν δακνοκάρδιον καὶ ἐθνοβόρον κατάστασιν ταύτην τῆς Κοινωνίας καὶ τοῦ Ἔθνους μας, καὶ νὰ ζητήσωμεν, διὰ τῆς πλήρους ἀνυψώσεως τῶν θρησκευτικῶν ἠθῶν πραγμάτων τὴν δρᾶσιν τῆς Γεροντίας καὶ Ἐθνοσωτείρας Ἐκκλησίας ἡμῶν πρὸς διδασκαλίαν καὶ διόρθωσιν. Καὶ ἤδη ἐπαναλαμβάνομεν τὰ ἴδια μὲ τὴν προσθήκην, ὅτι ἂν ἀμελήσωμεν, ἂν ἀδιαφορήσωμεν, τὰ ἀποτελέσματα ἐντὸς ὀλίγου θὰ εἶνε λίαν δυσάρεστα καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῆς Ὀρθοδόξου θρησκείας μας, καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν τοῦ ἐθνισμοῦ μας, τῆς δόξης μας, τοῦ ἀληθοῦς μεγαλείου, τῆς ἀληθοῦς προόδου καὶ εὐκλείας ἡμῶν.

Εἰς τὴν Ὀρθόδοξον πίστιν τοῦ Χριστοῦ τὴν Ἀ-

γίαν ὀφείλομεν τὴν ὕπαρξίν μας, τὴν ἀνάπτυξίν μας, τὴν ἀληθῆ πρόοδόν μας, τὸν ἀληθινὸν καὶ πραγματικὸν πολιτισμόν μας, καὶ τὴν εὐημερίαν μας, καὶ τέλος τὴν Ἐθνικὴν ἀνεξαρτησίαν, καὶ ἐλπίζομεν καὶ πιστεύομεν, ἀδιστάκτως καὶ ἀκλονήτως, ὅτι διὰ ταύτης — καὶ μόνον ταύτης, — θὰ μεγαλυνθῶμεν ὡς Ἔθνος καὶ Φυλή. Ἡ ὡραία ὄντως ἡμῶν Ἑλληνικὴ Μεγάλη Πατρὶς, Ἡ, διὰ τῆς γλώσσης ἔγραψαν καὶ ὡμίλησαν οἱ θεῖοι Ἀποστόλοι καὶ οἱ μετὰ ταῦτα θεοφόροι Πατέρες ἡμῶν, θὰ ποδηγετήσῃ, ἐὰν προσεχεῖ μέλλοντι, τὴν ἀνθρωπότητα εἰς τὴν χριστιανικὴν ἀγάπην καὶ ἀρετὴν, καὶ εἰς τὸν ἀληθινὸν προσορισμὸν τοῦ θεοπλάστου λογικοῦ ἀνθρώπου, ὅπως ὑπῆρξεν ἐν τῷ παρελθόντι ὁ τηλαυγὴς φάρος, ὁ διαλύσας τὸ παχὺν σκότος καὶ τὴν λιπαρὰν πολυτράχηλον πλάνην, ὁ διαδοὺς καὶ μεταλαμπαδεύσας τὸν ἀληθῆ πολιτισμὸν καὶ τὴν ἐξημέρωσιν τὴν πραγματικὴν εἰς τὴν Οἰκουμένην σύμπασαν.

Ἀθήνησι 27/7/1920

Δρ Ξεν. Α. Παπαμιχαήλ

ΤΟ ΕΘΝΙΚΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ ΤΩΝ 30.000.000

Μαζὺ μὲ τὰ χαρμόσυνα ἐθνικὰ ἀγγέλματα, ἐκλήθη τὸ Ἑλληνικὸς Λαὸς νὰ προσφέρῃ τὰς ἀπαιτουμένας ὑλικὰς ἐνισχύσεις διὰ τὴν ἐξυπηρέτησιν τῶν ἐπιτακτικῶν ἀναγκῶν τῶν ὑπελευθερουμένων Ἑλληνικῶν ἐπαρχιῶν. Καὶ ἐκλήθη ὑπὸ τοὺς πλέον ἐλκυστικοὺς ὅρους καὶ ἐκλήθη ὑπὸ τὴν ὁμόφωνον γνώμην ὁλοκλήρου τοῦ Τραπεζιτικοῦ καὶ χρηματιστικοῦ κόσμου τῆς Ἑλλάδος ἀνομολογουμένως τὰ ἐξαιρετικὰ πλεονεκτήματα, τὰ ὁποῖα παρέχει τὸ Δάνειον τῶν 300.000.000. Εἰς τὴν ἱστορίαν τῶν Δανείων τῶν τε συγχρόνων καὶ παλαιοτέρων, τὸ ἑλληνικὸν δάνειον παρουσιάζει πρωτοφανοῦς ἀσφαλείας ἐγγυήσεις ὅτιν θ' ἀποβῇ πλουτοπαραγωγικὸν διὰ τὸν τόπον θετοῦντα εἰς αὐτὸν μικρὰ ἢ μεγάλα χρηματικὰ ποσά. Τὰ πλεονεκτήματα τοῦ κατέστησαν πλέον παγκόσμια καὶ διὰ τοῦτο ἀπέδη ἓν τῶν δημοφιλεστέρων δανείων, ἀλλὰ καὶ μία εἰδεῖ ἐπαφάλληψις δὲν θὰ ἦτο ἄσκοπος διὰ τοὺς ἀναγνώστας τῶν γραμμῶν αὐτῶν. Ἐκτὸς τοῦ τόκου τοῦ πρὸς 5 ο/ο, ἐγγυημένου ἐκ τῶν εἰσπράξεων τοῦ φόρου τοῦ εἰσοπνεύματος, ὑπολογιζομένου εἰς 20,000,000 δρ. κσὶ τῶν πλεοναζμάτων τῶν ὑπεγγύων προσόδων. ἀπὸ ἐσχάτως ἀπέδησαν τόσον πλούσια ὥστε νὰ ἐπιτύχωμεν τὴν πληρωμὴν εἰς τὸ ἄρτιον τῶν τοκομεριδίων παλαιῶν δανείων, ἐκτὸς τοῦ τόκου αὐτοῦ παρέχει τὸ δάνειον τοῦ τὸ κὰ 100 δραχμὰς ὡς δῶρον καθ' ὁμολογίαν, ἀγοραζομένην εἰς Δρ. 195 καὶ ἐξαγοραζομένην ἐν πρώτῃ ἀνάγκῃ εἰς δρ. 200. Ἀλλ' ἐπὶ πλέον ἔχομεν τὴν πιθανότητα ταχείας ἀπαλλαγῆς ἑκάστης ὁμολογίας αὐξανομένης αὐτομάτως μεθ' ἑκάστην κλήρωσιν λόγῳ τοῦ ἀπαγχανισμοῦ τοῦ δανείου τούτου. Ἐκεῖνο ὅμως ποὺ ἀποδείκνυε ἡ δύναμις τοῦ δανείου τούτου εἶναι αἱ κληρώσεις τοῦ Λαγείου του, αἵτινες ὰ σκοπίσουν ἄλλοῦ τὸν πλοῦτον καὶ ἀλλοῦ τὴν ἄνεσιν εἰς τοὺς τυχηροὺς τῶν κατόχων του. Ὁ πρόσγχὴ Νοεμβρίος θὰ εἶναι ἡ ἀπαρχὴ. Τέσσαρες κληρώσεις ἐτησίως μὲ κέρδος τοῦ πρώτου ὁριθμοῦ ἐξ 1.000.000 δρσγ. καὶ μὲ ἄλλας κληρώσεις, μὲ κέρδη οὐχὶ εὐκαταφρόνητα ἀπὸ 10 μέχρις 100.000 δραχ.

Ὅλη αὐτὴ ἡ πληθὼρα τοῦ χρήματος θὰ διοχετευθῇ εἰς τὰ λαϊκὰ βαλάντια, θὰ ἀροσίσῃ αὐχμηρὰ τεμεῖα, καὶ θὰ δημιουργήσῃ τὴν χαρὰν τῆς ζωῆς εἰς πλείστας ὅσας ἑλληνικὰς οἰκογενείας.

Δι' ὅλους αὐτοὺς τοὺς λόγους ἡ κάλυψις τοῦ δανείου ἀπέδη φαγδαιοτάτη. Ἀλλ' ἦτον ἀνάγκη νὰ μὴ παραμείνῃ ἐκτὸς τῆς παιδαισίας ταύτης καμμία γωνία τοῦ Ἑλληνισμοῦ καὶ διὰ τοῦτο ἐδόθη παράτασις ἐγγραφῆς καὶ διὰ τὸν προσεχῆ μῆνα Μάϊον, ἵνα μὴ ἐκ τῆς σπουδῆς τῆς Κυβερνήσεως ἀδικηθῇ κυρίως ὁ ἀπέλευθερούμενος Ἑλληνισμός. Α: ἐγγραφαὶ τοῦ Ἀπριλίου ὑπῆρξαν πανηγυρικαί. Πλεῖστοι Τοαπεζῖται, Ἔμποροι, Κεφαλαιοῦχοι ἐνεγράφησαν διὰ γενναία ποσὰ καὶ ἐπὶ κεφαλῆς αὐτῶν ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ἐγγραφεὶς δι' ὁμολογίας 500 χιλ. δραχμῶν.

Ἐπίστης ἡ λαϊκὴ ὁρμὴ, τὸ λαϊκὸν ἀποτα μίευμα μὲ ἰδιαιτέραν προθυμίαν ἐνεγράφη εἰς τὸ δάνειον μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὸν κ. Ρέπουλην ἀντιπρόεδρον τῆς Κυβερνήσεως, διαθέτοντα τὰς οἰκονομίας του διὰ νὰ ἐγγραφῇ διὰ μίαν μετοχήν.

Ὁ κ. ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ ΟΜΙΛΕΙ ΔΙΑ ΤΟ ΔΑΝΕΙΟΦΟΡΟΝ ΔΑΝΕΙΟΝ

Ἐλήφθη ἡ ἀκόλουθος αὐτόγραφος ἐπιστολὴ τοῦ Πρωθυπουργοῦ κ. Ἐλευθ. Βενιζέλου ἐν σχέσει πρὸς τὸ Δανειοφόρον Δάνειον, τὸ ὁποῖον ἐξετέθη ἤδη εἰς Δημοσίαν ἐγγραφήν.

«Ἐγὼ τὴν πεποίθησιν ὅτι κανεὶς Ἕλλην δὲν θὰ λείψῃ νὰ ἐγγραφῇ εἰς τὸ ἐκδιδόμενον Δάνειον τῶν 300 ἑκατομμυρίων δραχμῶν.

«Οἱ ὅροι τῆς ἐκδόσεως εἶναι ἐξαιρετικῶς συμφέροντες, ὥστε ν' ἀποτελοῦν ἀρίστην ἀλλὰ καὶ ἀσφαλεστάτην τοποθέτησιν τῶν οἰκονομιῶν ἑνὸς ἑκάστου.

«Ἀλλὰ συγχρόνως ὁ ἐγγραφόμενος ἔχει τὴν ἠθικὴν ἱκανοποίησιν ὅτι συντελεῖ ὅπως ἡ Ἑλλὰς ἡ ὁποία ἔδειξε τὴν στρατιωτικήν της ζωτικότητα δείξῃ διὰ τῶν ἰδίων της πόρων τὰς πολλαπλὰς ὑποχρεώσεις τὰς ὁποίας δημιουργεῖ δι' αὐτὴν ἡ νέα μεγάλυνσίς της».

Παρίσιοι, 27)9 Ἀπριλίου 1920

ΕΛΕΥΘ. ΒΕΝΙΖΕΛΟΣ

ΑΠΟ ΤΗΝ ΤΕΧΝΗΝ

ΠΟΛΥΤΙΜΟΣ ΕΙΚΩΝ

Τὴν ἐποχὴν τοῦ ΙΖ' μεσοῦντος αἰῶνος, ὅτε ἡ Βυζαντινὴ τέχνη ἦτο ἐν ἀκμῇ εἰς Ζάκυνθον καὶ Κέρκυραν νεανίας τότε ἀκόμη, ἐδιδάσκετο ὡς μαθητὴς παρὰ Δέοντος τοῦ Μόσχου τὴν ζωγραφικὴν ὁ περίφημος ἔπειτον διδάσκαλος τῆς Ἑλληνικῆς Ἀναγεννήσεως Παναγιώτης Δοξαρᾶς. Οὗτος κατάπτη περιώνυμος ἐκ τοῦ μεγάλου αὐτοῦ ἔργου ἐν τῷ ὀρόφῳ τοῦ Ἁγ. Σπυρίδωνος ἐν Κερκύρᾳ. Ἀπαγῶ τοῦ μεγάλου τούτου διδασκάλου τὸ μεγαλοπρεπὲς ἔργον κατεστρά σῃ ἀντικατασταθὲν ὑπὸ τοῦ Νικ. Ἀσπιώτου τὸ 1

Δὲν ἔμεινε λοιπὸν παρὰ μόνον ἡ σκιὰ τοῦ διδασκάλου ἐκείνου. Εὐτυχῶς ὅμως πρὸ ὀλίγων ἡμερῶν ὁ συνεγκάτης ἡμῶν καὶ γραμματεὺς τῆς Ἐθνικῆς Πινακοθήκης κ. Ν. Δ. Καλογεροπουλος μελετῶν μετὰ προσοχῆς ἐν Ζακύνθῳ τὰ λείψανα τῶν Ἐκκλησιῶν κατέλυσε εἰς μικρὰν ἐκκλησίαν θαυμασίαν Β ο ζ ά ν τ ι ν ο π ρ ε πῆ εἰκόνα τοῦ Παν. Δοξαρᾶ παρεστῶσαν τὸν Ἰησοῦν ὡς ἀρχιερέα καὶ φέρουσαν ὑπερόχους μικρογραφίας. Οὕτω π. χ. ἐν τῷ ἐγκολπίῳ τοῦ Ἰη-

σοῦ - Ἀρχιερέως μεγέθους μικροτέρου τοῦ φυσικοῦ παρίσταται ἡ σκηνὴ τῆς Σταυρώσεως διὰ χρυσῶν ἀκουγμάτων, θαῦμα τέχνης μικρογραφικῆς καὶ ἐπουδαίας. Εἶναι δ' αὕτη οὐ μόνον ἡ μοναδικὴ εἰκὼν πρὸς τὸ παρὸν τοῦ Δοξαρᾶ ἀλλὰ καὶ τέχνης Ρουζντινῆς τοῦ αὐτοῦ ὅπερ ἦτο ἀμφίβολον.

Δικαίως ἐθεωρήθη ἡ εἰκὼν αὐτὴ ὡ ἐθνικὸν κειμήλιον.

ΦΙΛΙΚΗ ΣΥΝΤΡΟΦΙΑ

ΜΟΙΡΟΓΡΑΦΑ

ΣΟΝΕΤΤΑ

(Σ' ἕναν ἁγιογράφο)

Τοῦ Θεοῦ τὸ χέρι νὰ σὲ βοηθᾷ
Κι' ἡ σκεπή του ἡ ἴδια,
Σὰν μὲς τἀργαστῆρι σου ὅλο πολεμᾷς
Κόνες καὶ ψηφίδια.

Τοῦ Χριστοῦ, τ' Ἅη Γιάννη, καὶ τῆς Πα-
(ναγιᾶς

Μὲ πολλὰ στολίδια,
Ζωγραφᾷς τἀχείλια πάντα γελαστὰ
Πάνω στὰ σανίδια.

Τέτοιο σου ἄξιο χέρι-θᾶμα-, τέτοιος νοῦς
Θᾶπρεπε νὰ βλέπῃ
Μέσα στὰ παλάτια, κεῖ στοὺς Οὐρανοὺς,
Γιὰ νὰ γράφῃ τἀστρα, τὶς ψηλὲς κορφές,
Κι' ὅπως πρέπει
Τοῦ Χριστοῦ, Τῶν Ἅγιων, νὰ κεντᾷ μορφές.

Σμύρνη *Ἀπ. Ν. Μαγγανάρης*

ΖΩΓΡΑΦΙΕΣ

ΠΟΤΑΜΙ

(Στὴν Εὐγενία Ζωγράφου)

Σὰ δάκρυο ἀπὸ χαρὰ ποῦ τρέχει ἀγάι' ἀγάλια
Σὲ μάγουλο βελούδινο ροδοχρωματισμένο
Ἔτοι μικρὸ ποτάμι μου τρέχεις μισοχυμένο
Κάτω ἀπ' τὰ χαμόκλαδα κι' ἀπ' τὰ λιγνὰ καλάμια

Πηδόντας 'σὰν τρελλὸ ἀρνὶ πετιέσ' ἀπ' τὴν πηγή σου
Καὶ τρέχοντας ὁλόχαρο ὀτ κατηφόρι πέρνεις
Κι' ὅλο πηδᾷς, κι' ὅλο σκιρτᾷς, γελᾷς γιὰ τὴν φυ-
(γὴν σου
Καὶ τὸ βουνὸ μὲ ἀκούραστα πάντα τὸ κατεβαίνεις,

Τὸ δάκρυ ὅμως τῆς χαρᾶς τὸ τέλος του τὸ βρίσκει
Μὰ σὺ ποτάμι δύστυχο τρέχοντας πᾶς καὶ θνήσκεις
Στὰ στήθεια τὰ κρινόλευκα τῆς νειᾶς τῆς χα-
(δεμένης
Στὴν ἀγκαλιὰ τῆς θάλασσας τῆς κυμματαφρι-
(σμένης.

Χῖος *Βελ. Φρέρης*

ΜΑΡΑΣΜΟΙ

Τώρα ἐπὰ πέθανες σάπισε καὶ τὸ μπολκόνι
ἔρμο ἀπὸ σέρα στέκει μιὰ πεσμένη ὠμορφιὰ
πέσανε καὶ ξεραθήκαν τὰ λουλούδια ποῦ ξημώνει
ἡ συμφορὰ νὰ τὰ τρυγᾷ σὰ τὴ δική μου τὴ καρδιά.

Μεσολόγγι Γερ. Δ. Κασόλας

ΤΗΣ ΛΑΜΠΡΗΣ ΤΑ ΔΩΡΑ

(Χαρισμένο στὴ μητέρα μου.)
Ἀθήνα—Τέλη Μαρτίου 1929

Τὰ ὡραῖά σου τὰ δῶρα τὰ λαμπριάτικα,
Γλυκειά μου ἐσὺ κι' ὀξέγαστη μητέρα,
Σὰ νάνανταν φῶς, χαρὰ, ἐλπίδα, ὄνειρο
Τὰ θέχτηκε ἡ καρδιά μου αὐτὴ τὴ μέρα.

Τὰ ὡραῖά σου τὰ δῶρα, ὦ ἄνθια ἀμάραντα,
Τἄπλωσα ὁλόγυρά μου ἕνα κ' ἕνα,
Κ' ἐσκυψα ἀπάνου καὶ τ' ἀπαλοχαΐδευα
Καὶ τὰ φιλοῦσα καὶ φιλοῦσα ἑσένα...

Κ' εἶχανε κάτι μέσα, σὰν ἀνάσταση,
Κ' εἶχανε κάτι σὰ γαλήνια ἀγκάλη
Κ' εἶχανε κάτοιο φῶς χαρᾶς ποῦ φώτισε
Τὸ ἐκρεμένο τ' ἄθλιό μου κεφάλι.

Κ' εἶχανε κάποι' ἀνάσαν ἀπαλότατη
πόνιωθα νὰ μυρίνῃ τὸν ἀγέρα
Τὸ θλιβερὸ ποὺ ἐπλάκωνε τὰ στήθια μου
Κι' ἀπλώνουνταν παντοῦ πέρα ὡς πέρα.

Τὸ ὡραῖά σου τὰ δῶρα τὰ λαμπριάτικα,
Γλυκειά μου ἐσὺ κι' ὀξέγαστη μητέρα,
Τὰ θέχτηκε ἡ καρδιά μου, ὅπως δέχεται
Φυλακισμένος λευτεριᾶς ἡμέρα..

Μεσολόγγι. *Γερ. Δ. Κασόλας*

ΙΣΤΟΡΙΕΣ ΛΟΥΛΟΥΔΙΩΝ

ΜΗ ΜΟΥ ΑΠΤΟΥ

Λέγεται ὅτι τὸ πασίγνωστον λουλοῦδι »μὴ μοῦ ἅπτου» ἐφύη τὸ πρῶτον κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ.

Ὅτε ἡ Μαρία μετὰ τῶν ἄλλων εὐσεβῶν γυναικῶν μετέβησαν εἰς τὸν τάφον τοῦ Κυρίου, εὗρον αὐτὸν ἀνεστηκότα πλέον. Εὐθὺς ἔσπευσαν μὲ δάκρυα εἰς τοὺς ὀφθαλμοὺς νὰ πέσωσιν εἰς τοὺς πόδας του.

Ὁ Ἰησοῦς ὅμως τὰς ἠμπόδισε λέγων : »Μαρία μὴ μοῦ ἅπτου».

Λέγεται, ὅτι ἐκεῖ ὅπου τὰ δάκρυα τῆς Μαρίας ἔπεσαν ἐφύη τὸ »μὴ μοῦ ἅπτου» ὅπερ ἐπὶ τῇ πρώτῃ ἀνθρωπίνης χειρὸς ἐγγίσματι μαραίνεται.

Ἀθῆναι *Γρηγόριος Π. Κασιμάτης*

ΑΠΟ ΤΗΝ ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΚΙΝΗΣΗ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Ἀπρίλιος 1929

ΣΥΝΑΥΛΙΑΙ

Μὲ τὰς τελευταίας ἡμέρας τοῦ Ἀπριλίου ἐδόθη τέλος εἰς τὰς συναυλίας τοῦ χειμῶνος. Καὶ τὸ τέλος αὐτὸ ὑπῆρξε τὸ κορύφωμα τοῦ ὅλου. Ἐτελείωσε. Ἡ μουσικὴ κίνησις τῶν Ἀθηνῶν ἀρχίζει νὰ προσλαμβάνῃ μιὰ ἰδιαιτέρα ἐκδήλωσι εἰς τὴν κοινωνικήν μας ζωή.

Ἀφ' ὅτου ψάλιστα ξένοι καλλιτέχναι ἤρχισαν νὰ τιμοῦν μὲ τὴν παρουσίαν των τὴν Ἑλληνικὴν Τέχνην, ἡ μουσική μας κίνησις προχωρεῖ πρὸς τὴν πραγματικὴ πρόοδο, πρὸς τὴν ὁποίαν ἄλλως τε ὅλοι ἀποβλέπομεν ἔκτοτε.

Ἕνα δείγμα αὐτῆς τῆς προόδου ἦτανε ἀσφαλῶς ἡ τελευταία τῆς Ὀρχήστρας τοῦ Ὠδείου, εἰς τὴν ὁποίαν συνέπραξε ὁ Βέλγος καλλιτέχνης βιολονίστας κ. Τόμσωνς.

Ὁ κ. Τόμσων ἐχάρισεν εἰς τοὺς ἀκροατάς του, ὅτι ἠξύναντο νὰ ζητήσουν οἱ φίλοι τῆς ἐκλεκτῆς μουσικῆς, μίαν σπανίαν εἰς ὕψος καὶ τέχνην ἀπόδοσιν τοῦ κονσέρτου τοῦ Μπετόβεν. Κατώρθωσε νὰ μεταλίωσῃ στὸ ἀκροατήριόν του ὅλη τὴ συγκίνησι, τὴν ὁποίαν μόνον οἱ πραγματικοὶ μύσται τῆς ὑπερόχου Τέχνης μποροῦν νὰ ἐμπνεύσουν. Κάθε ἐκτέλεσις ἦτο καὶ μία ἀποκάλυψις, κάθε δοξαριὰ καὶ ἕνας συγκλονισμός, Εἰς τὸ »Ἀντάντζιο» τοῦ Μπρούχ, καὶ εἰς τὸ »Νὴν ποὺ μέσταν» ἔπρο ξένησε τόσον ἐνθουσιασμὸν ὥστε ἐπὶ ὥραν σχεδὸν ἐσείετο τὸ θέατρον ἀπὸ τὴς ἐπευφημίες πρὸς τὴν Τέχνην, τὴν πραγματικῶς ὑπέροχον τοῦ γηραιοῦ καλλιτέχνου.

Ἡ ὀρχήστρα ἀφ' ἑτέρου ;νεφανίσθη ἀρτιωτέρα ἀπὸ κάθε ἄλλην φοράν. Ἡ δευτέρα, μετὰ τὴν περυσινὴν, ἐκτέλεσις τῆς συμφωνίας τοῦ Φρὰνκ, τῆς κορυφῆς αὐτῆς τῆς Βελγογαλλικῆς συμφωνικῆς μουσικῆς, δὲν ἐπαρουσίασεν ἐφέτος οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον κενόν. Τὸ κουαρτέτο τῶν ἐγχόρδων καὶ τὰ φλάουτα ἐπιάνουν μόνον ἀξίζουν διὰ τὴν ἀκρίβειαν, μὲ τὴν ὁποίαν ἐχειρίσθησαν τὰ ἐναλλασσόντα θέματα τοῦ κονσέρτου. Καὶ σύνολον ὁμωζήμπορεῖτε νὰ παραβληθῇ κάλλιστα πρὸς οἱανδήποτε ἀπὸ τὰς τελειοτέρας ὀρχήστρας τῆς Εὐρώπης.

Ἡ Α. Μ. ὁ Βασιλεὺς ὁ ὁποῖος παρηκολούθησε τὴν συναυλίαν τοῦ κ. Τόμσων τὴν ἐκάλεσε κατὰ τὸ πρῶτον διάλειμμα καὶ μὲ τὰς ἰδίας του χειρας τοῦ προσέφερε τὸν Ταξιάρχην τοῦ Γεωργίου. Ποῖον ἐνθουσιασμὸν ἐπροκάλεσε ἡ ἐμφάνισις τοῦ κ. Τόμσων μὲ τὸ Ἑλληνικὸν παράσημον εἰς τὸ στῆθος, εἶναι ἀδύνατον νὰ περιγραφῇ. Τὸ θέατρον σπανίως εἶδε τοιαύτας ἐκδηλώσεις κυθσμήτου ἐνθουσιασμοῦ. Εὐτυχεῖς ὅσοι τὸν εἶδον καὶ τὸν παρηκολούθησαν.

* * *

Καὶ ἡ συναυλία τοῦ κ. Τριανταφύλλου ἡ ὁποία ἐδόθη εἰς τὸ δημοτικὸ θέατρο ὑπῆρξε πολὺ ἐπιτυχής. Κατὰ τὴν συναυλίαν αὐτὴν ἐχειροκροτήθησαν ζωηρῶς ἡ Δνὶς Πράτσικα, καὶ ἡ Δνὶς Κυρίνα Τριανταφύλλου.

* * *

Ἐπίσης καὶ ἡ συναυλία τῆς δίδος Σπανδωνίδου ἐδόθη μὲ ἀρκετὴν ἐπιτυχίαν εἰς τὸ Δημοτικὸν θέατρον. Κατ' ἀρχὴν ἔκαμαν τὴν ἐμφάνισίν των καὶ δύο - τρεῖς μαθήτριαί της αἱ ὁποῖαι πραγματικῶς κατέχουν τὸ μουσικὸν τάλαντον.

Ἀλλὰ καὶ ὁ κ. Φρῆμαν ὁ Πολωνὸς κλειδοκυμβαλιστής, ἀφῆκεν ἀλησμονήτους ἐντυπώσεις μὲ τὴν συναυλίαν του, ἡ ὁποία ἐδόθη μέσῳ κόσμου ἀρκετοῦ.

Ὁ κ. Φρεῖμαν ἀπόφοιτος τῆς ἀλλότε Βασιλικῆς Σχολῆς τοῦ Βερολίνου, ἔχει ἐντελῶς ἰδιό του παίξιμο, μίαν ἰδιαιτέρας ποιότητας ἀτμόσφαιραν διὰ τὰς ἐκτελουμένας συνθέσεις.

Τὸ »Νανούρισμα» π. χ. τοῦ Σωπὲν, ποὺ καταντᾷ ἀ πλᾶς μονότονον εἰς τὰ χέρια πολλῶν μουσοτραφῶν Ἀθηνῶν, τὸ ἐπαρουσίασεν αὐτὸς ἀγνώριστον σχεδὸν μὲ τὴν ἀντίληψιν τῆς χρήσεως τοῦ ρουμπάτο μιᾶς ἰδεώδους συγχωνεύσεως κομψότητος καὶ συγκεκρατημένης ὁρμῆς.

Ἡ ἰδία αὐτὴ ἐλευθερία ἐφαρμοζομένη - ἐν μέτρῳ βεβαίως - εἰς τὴν σονάταν τοῦ Μπετόβεν, ξενίζει ἀρκετὰ τοὺς λησμονοῦντας ὅτι ὁ Μπετόβεν δὲν εἶνε Μπὰχ διὰ νὰ παίζεται πάντοτε κοθ' ὡρισμένους στερεοτύπους κανόνας εἰς τὸ κλειδοκύμβαλον. Ὁπωσδήποτε ἡ »Ἀπουσία» ὡς ἀπεδόθη ἱκανοποίησε καὶ τοὺς δυσκολωτέρους.

Τόσοι διὰ τὸν »Ἰζόλδην» ὅσον καὶ διὰ τὰ ἄλλα μέρη τοῦ ποικιλωτάτου καὶ δυσκόλου προγράμματος δὲν ἔχει κανεὶς ἢ ἐπαίνους μόνον νὰ ἐκφράσῃ καὶ νὰ διαβεβάσῃ τὰ θερμότατα συγχαρητήρια εἰς τὸν ἐκλεκτὸν καλλιτέχνην.

* * *

Κλείομεν ἐν τούτοις τὴν σειρὰν τῶν Συναυλιῶν τοῦ Ἀπριλίου μὲ μίαν μεγάλην μουσικὴν εἴδησιν. Ἀγγέλλεται ὅτι ἐντὸς τοῦ Μαΐου θὰ ἔλθῃ εἰς τὰς Ἀθήνας μία μεγάλη μουσικὴ προσωπικότης ὁ κ. Σαὶν-Σάνς.

Ὁ Κάμιλλος Σαὶν-Σὰνς εἶνε αὐτὴν τὴν στιγμὴν ὁ μεγαλείτερος συνθέτης τῆς Γαλλίας, μοιράζεται δὲ ἀ πὸ κοινοῦ τὰ πρωτεῖα τοῦ κόσμου ὁλοκλήρου μὲ τὸν Γερμανὸν Ριχάρδον Στράους.

Ἐγεννήθη εἰς τὰ 1835 καὶ ἀνήκει συνεπῶς εἰς τὴν γενεὰν, ἡ ὁποία εἶδε τὴν ἄνοδον καὶ τὴν πτῶσιν τοῦ Μάγιερμπερ καὶ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Γκουνῶ. Θερμὸς θαυμαστὴς τοῦ Μπετόβεν καὶ τῶν ἄλλων μεγάλων διδασκάλων. δὲν ἐδίστασε νὰ τεθῇ εἰς τὴν πρώτην γραμμὴν τῶν ὑπερασπιστῶν τοῦ Βάγνερ καὶ τοῦ Λίστ, ὁπότε εἶχον ἀνάγκην συνηγόρων. Τὸ ὕφος του συνδυάζει τὴν ἀπόλυτον συνθετικὴν τέχνην μὲ εὐκολίαν ἐκφράσεως εἰς πᾶν σχεδὸν μουσικὸν εἶδος. Ἠμπορεῖ, ἀπὸ τῆς ἀπόψεως αὐτῆς, ν' ἀποκληθῇ ὁ Πρωτεὺς τῆς Μουσικῆς --τίτλη εἶνε ἡ εὐχέρεια του εἰς τὴν ἀνάλυσιν διεφόρου ἑκάστοτε προσωπικῆς ὑφῆς.

Μὲ τὸ σπουδαιότερον τῶν μελοδραμάτων του, τὸ »Σαμψὼν καὶ Δαλιδᾶ», κατώρθωσε τὴν συγγραφὴν ἔργου διαρκοῦς ἀξίας, πρᾶγμα ἐπιτευχθὲν ὑπὸ ἐλαχίστων συνθετῶν ἀπὸ τῆς ἐποχῆς τοῦ Βάγνερ.

Ἔτι πλέον ὁ μέγας συνθέτης εἶνε ἐξ ἴσου καὶ μέγας ἐκτελεστής. Τὸ παίξιμόν του διακρίνεται διὰ τὴν γόριν καὶ τὴν ἀκρίβειάν του. Εἰς τὴν συναυλίαν ἀλλὰ στα, ποὺ θὰ δοθῇ πρὸς τιμήν του, θὰ δείξῃ καὶ ὁ ἴδιος τὴν δεξιοτεχνίαν του αὐτὴν, τὴν ὁποίαν διατηρεῖ παρὰ τὰ 85 ἔτη του.

ΘΕΑΤΡΑ

Τὰ περισσότερα θέατρα τῶν Ἀθηνῶν ἤρχισαν ἤδη τὰς παραστάσεις των. Εἰς τὴν Ἀλάπραν παίζει ἤδη ὁ θίασος τοῦ κ. Ρομίδη μὲ τὰ »Παναθήναια» ὅπου συγκεντρώνει τὸν ἐκλεκτώτερον κόσμον.

Εἰς τὸ Πανελλήνιον παίζει ὁ κ. Πλέσσας μὲ τὴν κ. Ἀκουτάρη.

Εἰς τὴς Κυθέλης παίζεται τὸ »Πανόραμα» τοῦ κ.,

Μωραΐτινη μὲ πολλὴν ἐπιτυχίαν.

Εἰς τὰ Διονύσια ὁ θίασος τῆς κ. Κυβέλης μὲ ἐπὶ κεφαλῆς τὴν ἐκλεκτὴν καλλιτέχνιδα ἤρχισε τὰς παραστάσεις του μὲ ἔργα ἡλλον σοβαρὰ ὅπως πάντοτε.

Καὶ τέλος εἰς τὸ θέατρον Κτσοπούλη, ἡ δις Μαρίκα Κοτοπούλη ἀρχίζει τὰς παραστάσεις της ἐπιστρέφουσα ἀπὸ ἕνα ταξεῖδι ἄγαρι. Ὅλοι φίλοι καὶ θαυμασταί της θὰ τῆς ἑτοιμάσουν ἐνθουσιώδη ἱκανοποίησιν.

Ἀπὸ τῆς ἡμέρας τοῦ Πάσχα ἐπανήρχισε καὶ ὁ κ. Παπαϊωάννου εἰς τὸ ὁμώνυμον θέατρόν του τῆς ὁδοῦ Πατησίων τὰς παραστάσεις του. Ὁ θίασος τοῦ κ. Παπαϊωάννου ὅπως πάντοτε θὰ περιορισθῇ εἰς τὴν ὀπερέττα.

ΔΙΑΛΕΞΕΙΣ

Ἡ δις Ἄννα Σταματελάτου ἡ ἐξόχως μορφωμένη Ἑλληνὶς ἤρχισε σειρὰν διαλέξεων εἰς τὴ Λύκειον τῶν Ἑλληνίδων, περὶ τῆς Ρωσσικῆς λογοτεχνίας. Ἡ δις Σταματελάτου κάτοχος τελείως τοῦ δαρυτάτου θέματος τῆς ἀναπτύσσει αὐτὸ μετὰ ζηλευτῆς ὄντως εὐφραδείας. Ἡ ἔναρξις τῶν διαλέξεών της ἐγένετο μὲ τὸν ποιητὴν Λερμοντώφ.

* * *

Ἡ κ. Ὀντίφρε ἔδωκε μιὰ διάλεξιν εἰς τὴν αὐθουσαν τοῦ Παρνασσοῦ, περὶ τῆς θλιβερᾶς καταστάσεως εἰς τὴν ὁποίαν εὑρίσκονται τὰ παιδία ἐν Γαλλίᾳ. Τὸ συμπέρασμα τῆς εὐγενοῦς Γαλλίδος ὑπῆρξε ἡ ὑπόδειξις μιᾶς ὀργανώσεως εἰδικῶν ἱδρυμάτων γιὰ τὰ πάσχοντα παιδία, ἕνα εἶδος ἐρυθροῦ Σταυροῦ, ὁ ὁποῖος θὰ ἔχει τὸν ἀποκλειστικὸν σκοπὸν τὴν σωτηρίαν τῶν ἀσθενῶν ὑπάρξεων.

* * *

Ἀφίχθη εἰς τὰς Ἀθήνας ὁ Γάλλος ποιητὴς κ. Πουγζᾶ. Εἰς τὸν παρεπιδημοῦντα ξένον ἡ Ἑταιρία τῶν Ἑλλήνων Συγγραφέων προσέφερε τέϊον εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ξενοδοχείου Φαλήρου. Κατόπιν τὰ μέλη ὡδήγησαν αὐτὸν εἰς τὴν ἐξέδραν ἀπὸ τὴν ὁποίαν συνέπεσε νὰ θαυμάσῃ ἕνα ὄντως ποιητικὸν θέαμα λόγῳ μιᾶς ἀπροσδοκήτου θυέλλης. Ὁ κ. Πουγζᾶ ἔμεινε καταμαγευμένος.

ΑΠΟ ΤΗΝ ΖΩΗΝ ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ

Απρίλιος 1920

Ὁ ἐφετεινὸς Ἀπρίλιος θὰ παρουσιάσῃ σταθμὸς φωτεινῆς σταδιοδρομίας εἰς τὴν ἐθνικήν μας ζωήν. Κατὰ τοῦ θὰ συνδέσῃ ἀναπόσπαστος τὸ Σὲβρ - Ρέμο ὅπου οἱ ἰσχυροὶ τῆς ἡμέρας ἐδικαίωσαν τὰ Ἑλληνικὰ ἔνειρα καὶ ἐπραγματοποίησαν κατὰ μέγα μέρος τοὺς ἐθνικούς μας πόθους. Ἡ σημασία τῶν ἀποφάσεων τῆς ἐν Σὰν-Ρέμο Συνδιασκέψεως εἶναι ἀνυπολογίστου ἀξίας διὰ τὸν Ἑλληνισμόν. Οἱ πρωθυπουργοὶ Ἀγγλίας, Γαλλίας, Ἰταλίας καὶ Ἑλλάδος μὲ τὰς ἀκολουθίας των, οἱ κ.κ. Λόϋδ Τζῶρτζ καὶ ὁ Λόρδος Κῶρζων διὰ τὴν Ἀγγλίαν, ὁ Μιλλεράν καὶ ὁ Μπεσελὼ διὰ τὴν Γαλλίαν, ὁ Νίττι καὶ ὁ Σιαλόγια διὰ τὴν Ἰταλίαν καὶ ὁ ἡμέτερος Βενιζέλος, ἐθεμελίωσαν τὸν νεώτερον ἰσχυρὸν Ἑλληνισμὸν καὶ ἀφῆκαν νὰ διέλαμψῃ ὁ ζωογόνος Ἥλιος τῆς ἐλευθερίας μέσα στὰ σκοτεινὰ βάθη τοῦ Θρακικοῦ καὶ Μικρασιατικοῦ Ἑλληνισμοῦ.

Ὁ Ἥλιος αὐτὸς μὲ τὰς ἰσχυρὰς ἀκτῖνάς του ἐν ὧ ἐναν προφορτισμένος νὰ διαφωτίζῃ περιλάμπῃ τὴν Ἑλληνικὴν ψυχήν, ἀντιθέτως σκοτίζει τὴν Βουλγαρικὴν διάνοιαν ἢ ἀποσοβῶνει τοὺς Τούρκικους ὁρθαλμούς. Καὶ ὁ Ἑλληνικὸς θρίαμβος χιλιοπλασιάζεται ὅταν ἔγκ. τοιαῦτα ἀποτελέσματα. Ὅταν πλήττῃ οὕτως ἰσχυρῶς δύο θανασίμους ἐχθρούς μας. Ἰδίως τῆς βουλγαρικῆς ἐξουθενώσεως ἡ ψυχικὴ ὀδύνη εἶναι ἡ μεγαλειτέρα ἱκανοποίησις τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ.

Ὁ Βουλγαρισμὸς μέχρι πρὸ ὀλίγου ἐπρόβαλεν ὁ ἰσχυρότερος καὶ αὐθαδέστερος διεκδικητὴς πάσης Ἑλληνικῆς χώρας τῶν Βαλκανίων. Ὁ σκοπὸς του ἦτο ἡ πλήρης ἐξαφάνισις τοῦ Ἑλληνισμοῦ. Τὰ παρουσιαζόμενα τοῦ λαοῦ αὐτοῦ ἔφθανον μέχρις ὁρίων πλήρους ἐξαφανισμοῦ. Εἰς τὸ σχολεῖόν των ἐδιδάσκοντο τὴν γενεάλογον τῆς Κ)πόλεως καὶ τὴν ὑποδούλωσιν τῶν Ἀθηνῶν. Εἰς τὰ τραγούδια των ἡ Θεσσαλονίκη, ἡ Πόλις καὶ αἱ Ἀθῆναι ἀπεκλείοντο τὴν πυρὰν τῆς λυσσαλέας φιλοδοξίας των, τῆς παιδιαλλαγμένης κυριαρχίας. Τὴν Ἑλληνικὴν ἀνωτέρω ἄλλοτε εἰς τὴν ὑπόδουλον Βουλγαρίαν τὴν ἐγκρισμοποίησαν τὰ πρῶτα ἔτη τῆς ἀπελευθερώσεώς των ὡς μέσον διαπαιδαγωγήσεως καὶ διαφωτισμοῦ καὶ μετὰ 2-3 γενεὰς, ὅταν ἐδημιούργησαν καθαρῶς βουλγαρικὸν καθεστὼς, τὸν κατεδίωξαν μὲ τὴν ὁρμὴν μανιακοῦ. Τὸν κατεσπάραξαν ἀγρίως, τὸν ἐξωτερικεύσαν χωρὶς οἶκτον, τὸν συνέτριψαν χωρὶς ἔλεος. Παντοῦ ὅπου συνήντων Ἑλληνικὴν ζωήν, ἑλληνικὴν ἔνθυμιν εἴτε πνευματικὴν, εἴτε ὑλικὴν τὴν ἐποδοπάτουν, τὴν συνέτριβον, τὴν ἐξεσρίζωναν. Εἰς τὴν κυρίως Βουλγαρίαν ὁ ἀκμάζων τότε Ἑλληνισμὸς ἐδοκίμασεν ἐπὶ τὸ δεινὰ μιᾶς ἀσυγκρατήτου θηριωδίας. Εἰς τὴν Ἑλληνικωτάτην Ἀνατολικὴν Ρωμυλίαν, αἱ Ἑλληνικαὶ κοινότητες, οἱ Ἑλληνικοὶ πληθυσμοὶ ἀντικρουσαν τὰς λόγχας καὶ τὸ πῦρ τῆς Βουλγαρικῆς βαρβαρότητος.

Εἰς τὴν Βουλγαροκατοικουμένην βραδύτερον Θρᾴκην καὶ Μακεδονίαν οἱ Ἑλληνικοὶ πληθυσμοὶ ὑπέστησαν μαρτυρίαν ἀπεριγράπτου σκληρότητος. Ὁ Βουλγαρισμὸς ἔνα σπάσιμα ἐμίσησε στὸν κόσμον αὐτόν. Τὸν Ἑλληνισμόν. Τὸν ἑλληνισμὸν ὡς ἰδέαν, ὡς ψυχὴν, ὡς πνεῦμα, ὡς ἔργον, ὡς κατοικίαν, ὡς θέλησιν, ὡς ἐμπνευσιν, ὡς ζωήν. Τοῦ Ἑλληνισμοῦ ἐπεδίωξε μὲ τυφλὸν μῖσος τὴν ἐξαφάνισιν. Ὅλη ἡ Ἑλληνικὴ διανοητικότης, ἡ ὑπέροχος Ἑλληνικὴ ἱστορία, ὁ Ἑλληνικὸς ἐνικὸς τρωϊσμὸς καὶ ἡ Ἑλληνικὴ πνευματικὴ ἔξαρσις ἐπεκάθητο βαρεία καὶ ἀποπνικτικὴ εἰς τὴν ὠάρεστον βουλγαρικὴν ψυχήν. Τὸ ἄπιστον Ἑλληνικὸν φῶς τὸ ὁποῖον διεφώτισε τοὺς μεγάλους τῆς Δύσεως Λαοὺς, δὲν κατώρθωσε νὰ διαπεράσῃ τὰ σκότη τῆς βουλγαρικῆς βολιότητος, τὰ σκότη τῆς μυρισμένης ἀπὸ τὸ μῖσος καὶ τὸν φθόνον Βουλγαρικῆς δεισιδαιμονίας.

Καὶ προσωρινῶς ἐπεκράτησαν ἐπιτυχίαι ὀρειλόμενοι εἰς τὸν διεστρεμμένον χαρακτῆρα τῆς φυλῆς αὐτῆς, συνελέσαν εἰς τὸ νὰ πολλαπλασιάσῃ καὶ ἐπαυξήσῃ τὴν θρασύτητα καὶ τὴν ἰταμότητα τοῦ Λαοῦ αὐτοῦ καὶ ἐσγάτως εἶχε κατασταθῆ τὸ Βουλγαρικὸν Ἔθνος ἡ ἐπικινδυνώτερος καὶ ἐπικινδυνωδέστερος ἐχθρὸς τῆς πατρίδος μας.

Διὰ τοῦτο ὁ Ἑλληνικὸς λαὸς ὀφείλει νὰ χαιρετίσῃ μὲ ἰδιαίτερον ἐνθουσιασμὸν καὶ μὲ μίαν πατριωτικὴν ἐξαρσιν ἐξάλλου πανηγυρισμοῦ τὴν κατασυντριβὴν τῆς Βουλγαρικῆς ὑπεροψίας, τὴν ἐκμηδένισιν τῆς Βουλγαρικῆς ἰσομότητος. Μεγαλειτέραν, ὡραιοτέραν, εὐγενεστέραν καὶ ἐθνικωτέραν ἐκδίκησιν δὲν ἠδύνατο νὰ ὀνειροπολήσῃ ὁ Ἑλληνικὸς λαός. Νὰ τὸν νοκήσῃ, νὰ τὸν ταπεινώσῃ, νὰ τὸν συντρίψῃ, νὰ τὸν καταστήσῃ ἀκίνδυνον καὶ τέλος νὰ τοῦ ἀπαιτήσῃ χώρας τὰς ὁποίας ἐθεώρησεν ἀγκυροπάτους ἀπὸ τὴν ἐθνικήν του ζωήν, νὰ τὰς καταλάβῃ πανηγυρικῶς εἰσάγων τὸν πολιτισμόν του καὶ ἀνερίζων τὰς σημαίας του. Δὲν ὑπάρχει ὑψηλοτέρα ἐκδίκησις ἀπὸ τὴν συντελουμένην μετ' ὀλίγον εἰς τὴν Βουλγαροδεκιμασθεῖσαν Θρᾴκην μας. Ὁ Ἑλληνικὸς Στρατὸς ὑπερήφανος, γαληνιόεις, ὑπέροχος, μὲ θῆμα χαρμόσυνον καὶ ὑπὸ τὰς ἰαχὰς τῶν ἀπελευθερουμένων πληθυσμῶν θὰ καταλάβῃ τὴν Θρᾴκην μας θέτων καὶ ταύτην ὑπὸ τὴν σκέπην τῆς μεγάλης πατρίδος. Καὶ εἴμεθα εὐτυχεῖς ὅλοι ἡμεῖς, ὅσοι ζῶμεν κατὰ τὴν ἐποχὴν αὐτὴν, ἐποχὴν ἐκπληρώσεως προαιωνίων ὀνείρων τῆς φυλῆς μας, τοῦ γένους μας, τοῦ τόσα ὑποσχάντος καὶ τόσον δοκιμασθέντος Λαοῦ μας.

Δ. Λ. Ζ.

ΙΣΤΟΡΙΚΑΙ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ ΓΕΓΟΝΟΤΩΝ ΚΑΙ ΠΡΟΣΩΠΩΝ

ΤΟΥ ΜΗΝΟΣ ΑΠΡΙΛΙΟΥ

Ἡ δεκάτη τοῦ μηνὸς τούτου εἶναι πένθιμος, διότι κατὰ τὸ 1821 ἡ τουρκικὴ ὠμότης ἐκρέμασεν εἰς τὴν μεσαίαν θύραν, ὡς γνωστὸν τοῦ Πατριαρχείου, ἡμέρᾳ τοῦ Πάσχα ΓΡΗΓΟΡΙΟΝ ΤΟΝ Ε', καὶ τὸν ἀφῆκεν ἐκεῖ ἐπὶ τρεῖς ἡμέρας ὡς καὶ τοὺς μετ' αὐτὸν ἀπαγχονισθέντας ἀλλαχοῦ. Μετὰ ταῦτα ἐρρίφθησαν εἰς τὴν θάλασσαν. Ἀλλὰ τὸ σεπτὸν λείψανον τοῦ Πατριαρχείου, πρῶτα περισύρθη ἀπὰ τὰς ὁδοὺς τοῦ Φαναρίου ὑπὸ Ἑβραίων.

Τῇ 22 τοῦ 1827 ὁ Καραϊσκάκης πληγωθεὶς θανατηφόρως, τὴν ἐπιοῦσαν ἐπέθανεν.

Τῇ 29 τοῦ 1821 οἱ Τοῦρκοι ἐρυλάκισαν εἰς Χίον τὸν ἀρχιερέα Πλάτωνα, τοὺς δημογέροντας καὶ πολλοὺς προκρίτους, διότι ἐπαράχθησαν ἔντονες εἰς τὸν λιμένα τὰ πλοῖα μας ἐπιτρέποντα τοὺς κατοίκους νὰ ἐπαναστατήσωσι.

Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον τοῦ 1798 ἤρχισαν τὰ μαρτύρια τοῦ ΡΗΓΑ ΦΕΡΑΙΟΥ, διότι ἀπεφασίσθη ἡ εἰς τὸν παπᾶν τοῦ Βελιγραδίου ἔκδοσίς του καὶ τῶν ἑπτὰ συνεργῶν αὐτοῦ τῶν Χίων, Ἀντωνίου Κορωνιοῦ καὶ Εὐστρατίου Ἀργέντη, τῶν Μακεδόνων Παναγιώτου Ἐμμανουήλ, τοῦ ἀδελφοῦ αὐτοῦ Ἰωάννου καὶ τοῦ Γεωργίου Ταρούντζια, τοῦ Ἠπειρώτου ἰατροῦ Δημητρίου Νικολίδου (Ζητσαίου) καὶ τοῦ Κυπρίου Ἰωάννου Καρατζᾶ.

Ἐν συνοδείᾳ ἐξεκίνησαν τῇ 16 ἐκ Βιέννης, τῇ 28 εἰσέπλευσαν διὰ τοῦ Δουνάβεως εἰς Βελιγράδιον καὶ τὴν ὑστεραίαν παρεδόθησαν εἰς τὸν ἄγριον πασᾶν. Χάριν τῆς Αὐστρίας ὁ πρωτομάρτυς τῇ 11 ἢ 12 Ἰουνίου ἐστραγγαλίσθη ἐν τῇ εἰρκτῇ καὶ τὰ γλυκὰ ρεύματα τοῦ Ἴστρου ἐδέχθησαν τὸ ἅγιον λείψανόν του.

Ὁ νήσκων ὀρθῶς εἶπεν :

«Ἀρκετὸν σπόρον ἔσπειρα, ἐλεύσεται ἡ ὥρα ὅτε θέλει θλαστήσει, καὶ τὸ γένος μου θέλει συνδέει τὴν γλυκὺν καρπόν».

Τῇ 3 τοῦ 1788 ἐγεννήθη ὁ ΣΠΥΡΙΔΩΝ ΤΡΙΚΟΥΠΗΣ ὁ τόσον δράσας ἐν τῇ πολιτικῇ καὶ φιλολογικῇ ἱστορίᾳ μας. Ἀθάνατον θὰ παραμείνῃ ἐκεῖνο ποῦ εἶπεν εἰς τὸν Σολωμόν : ὅτι δὲν πρέπει νὰ εἶναι Ἰταλὸς ποιητής, ἀλλὰ θεμελιωτὴς νέας φιλολογίας εἰς τὴν Ἑλλάδα. Γνωστὸν εἶναι ὅτι τὰ πρῶτα ποιήματα τοῦ Σολωμοῦ ἐγράφησαν ἰταλιστί.

Κατὰ τὸν μῆνα τοῦτον, τῇ 8 τοῦ 1793, ἔδυε τὸ φῶς τῆς ἡμέρας ὁ ΣΟΛΩΜΟΣ, ὁ μέγας ἐθνικὸς ποιητής μας.

Τῇ 11 τοῦ 1679 ἐν Κερκύρᾳ ὁ ΦΡΑΓΚΙΣΚΟΣ ΠΡΟΣΑΛΕΝΤΗΣ, ὅστις λαβὼν τὸ μοναχικὸν σχῆμα μετωνομάσθη ΦΙΛΟΘΕΟΣ καὶ εἶναι ὁ συγγραφεὺς τοῦ γνωστοῦ ἔργου «Ὁ αἱρετικὸς διδάσκαλος ὑπὸ τοῦ ὀρθοδόξου μαθητοῦ ἐλεγχόμενος», ποῦ ἐτύπωσεν ἐν Ἀμστελοδάμῳ.

Τῷ 1700 καὶ ἀνετυπώθη ὑπὸ Παύλου Λάμπρου, τῷ 1862 προτάξαντος τοῦ σοφοῦ Μουστοξύλου βιογραφίαν τοῦ Προσαλέντου. Ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ἐν Κερκύρᾳ καὶ Ζακύνθῳ. Ὁ διδάσκαλός του ἦτο ὁ Βενιαμὶν Οὐδρῶν, ὅστις διὰ ἔργου του ἐπολέμησε τὴν ἄγροσον παρεδόσιν τῆς Ἐκκλησίας.

Τῇ 27 τοῦ 1748 ὁ ΑΔΑΜΑΝΤΙΟΣ ΚΟΡΑΗΣ, ὀφθὲν καὶ κλέος τῆς Νεοελληνικῆς φιλολογίας ἐν Σμύρνῃ ἐκ πατρὸς Χίου γεννηθείς.

Τῇ 14 τοῦ 1823 ἀπέθανεν ἐν τῇ γενεθλίῳ πατρίδι Κερκύρᾳ ὁ ἰατροφιλόσοφος ΛΑΖΑΡΟΣ ΔΕ ΜΟΡΔΟΣ, Ἑβραῖος, δεσπὰς πολὺ διδάσκων καὶ συγγράφων.

Τῇ 16 τοῦ 1805 ἀπεβίωσεν ὁ Κορίνθιος ΜΑΚΑΡΙΟΣ ΝΟΤΑΡΑΣ, λόγιος ἱεράρχης, ὅστις τῷ 1769 κατὰ τὴν ἐν Ἑλλάδι, φωσσιχῆ ὑποκίνησιν, ἐπανάστασιν, κατέφυγεν εἰς Κεφαλληνίαν διὰ νὰ σωθῇ καὶ ἐκεῖθεν εἰς Ζακύνθον, ὅθεν ἔμεινεν ἐπὶ τρία περίπου ἔτη. Ἐκ τῶν ἔργων αὐτοῦ γνωστὸν εἶναι τὸ «Λειμωνάριον ἢ βίος τῶν Ἁγίων», οὗ συμπλήρωσας Νικηφόρος ὁ Χίος ἐξέδωκεν.

ΣΠ. ΙΔΕ ΒΙΑΖΗΣ

ΜΕΓΑΣ ΕΜΠΟΡΙΚΟΣ ΟΙΚΟΣ
PRINTEMPS
Δ. & Φ. ΜΟΥΤΣΟΠΟΥΛΩΝ
42 ΟΔΟΣ ΕΡΜΟΥ 42
Τὸ τελειότερον κατάστημα γυναικείων εἰδῶν, Ἀσπρόρουχα διὰ προίκας.

ΚΛΕΠΙΔΕΣΜΟΙ
Κ. ΧΡΗΣΤΟΥ
Ὅλων τῶν εἰδῶν καὶ ὅλων τῶν συστημάτων. Κορσέδες ἐπὶ μέτρῳ.
ΟΔΟΣ ΒΕΡΑΝΖΕΡΟΥ ἀρ. 23 Β'.

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΝΘΗ

ΒΛΑΣΙΟΣ ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΗΣ

Ὁ Γίγας τῆς ζωῆς κατεβλήθη ἀπὸ τὸν θάνατον. Ἕνα δυνατὸ φῶς ποὺ σβέστηκε ἠτίνισε, ποὺ καθημερινῶς καὶ ἐγίνετο δυνατώτερο, ἔσβυσε γιὰ πάντα. Ἕνας νοῦς ἀκούρασος, δρασερός, σπινθηροβόλος ἐσταμάτησε τὸ δρόμο τῆς ἐνεργείας του. Ἕνα πνεῦμα ἀνεξάντλητο, δημιουργικό, πολυσύνθετο, βαπτιζόμενον καὶ ἀκτινοβολοῦν μέσα στὰς πτυχὰς τῆς ἰδικῆς του ὁρμῆς, ἐνεκρώθη. Μία διάνοια μὲ ὁρίζοντας εὐρυτέρους τοῦ ὁλικοῦ κόσμου, μὲ εὐαισθησίαν λεπτοτέραν τοῦ πλέον εὐθίκτου ὀργανισμοῦ, μὲ ἐνεργητικότητα ἀκτῖνος ἀτέρμονα, μὲ δύναμιν ἰσοφαρίζουσαν πρὸς πλείστας ὅσας ἄλλας συνηνωμένας δυνάμεις, μετέπεσε στὴν αἰωνίαν ἀξάνειαν. Ὁ Βλάσιος Γαβριηλίδης, ἡ ὑψηλὴ καὶ αἰωνόβιος αὕτη δημοσιογραφικὴ καὶ κοινωνικὴ δρῦς κατέπεσε. Ἕνα στενόχωρο φέρετρο τὸν ἐκράτησεν ἀκίνητο εἰκοσιτέσσαρες ὧρες στὸ κόσμο αὐτό, καὶ ὀλίγη γῆ, ὅση ἀρκεῖ γιὰ νὰ φυτρώσουν δέσμες ἀπὸ ἄγρια χόρτα καὶ τσουκνίδες, τὸν ἐδέχθη ὡς στοιχεῖον ἀφωμοιώσιμον πρὸς τὴν ἰδίαν ἑνωτῆς σύστασιν.

Ὅλη ἐκείνη ἡ σκίζουσα ζωὴ ποὺ ἔβγαινεν ἀπὸ τὴν δυνατὴν ψυχικὴν καὶ πνευματικήν του ὑπόστασιν ἐσταμάτησε σὰν ὡρολόγι, τοῦ ὁποίου ἐχάλασεν ἕνα μικρούτσικο τεμάχιον τοῦ ὀργανισμοῦ του.

***

Γιὰ τὸν Γαβριηλίδη, γιὰ μιὰ τιμὴ καὶ δόξα τῆς νεωτέρας Ἑλλάδος θὰ γράψῃ ἡ ἱστορία. Ὁ σύγχρονος Ἕλλην σταματᾶ μὲ τὴν μεγαλητέραν εὐλάβειαν, μὲ τὸν πλέον ἀνυπόκριτον θαυμασμὸν πρὸ τῆς ὑπεροχῆς τοῦ ὑπερέχου αὐτοῦ Ἕλληνος. Τώρα μένει κτῆμα ἐθνικὸν τὸ ἔργον του. Ὅλος ἐκεῖνος ὁ πνευματικὸς χείμαρρος ὁ ἱκανὸς ν' ἀεδύῃ ἐπὶ αἰῶνας τὸν Ἑλληνικὸν Λαόν, νὰ διαπαιδαγωγῇ τὸν χαρακτῆρά του, νὰ ἐξυψώνῃ τὸ φρόνημά του, νὰ ἐξυπνᾷ τὰς πνευματικάς του δυνάμεις, εἶναι ἀνάγκη νὰ συγκεντρωθῇ ἐπιμελῶς καὶ νὰ παραδοθῇ μετ' εὐλαβείας σὰς μεταγενεστέρας γενεάς. Αὐτὸ εἶναι καθῆκον τῶν συγκλήρων νὰ τὸ πράξουν. Μόνον ἔτσι θὰ μποροῦμε νὰ λέμε ὅτι ἐζήσαμε καὶ μεῖς μὲ μιὰ ἐποχὴ ποὺ ἐλάμπρυνεν ὁ Γαβριηλίδης καὶ ἔθεσε δυνατὴ τὴν σφραγῖδα τῆς πνευματικῆς του μεγαλοφυΐας.

ΣΤΕΦΑΝΟΣ ΣΤΡΕΙΤ

Μία φυσιογνωμία ἐξαιρετικὴ ἐξέλιπε τὸν μῆνα αὐτόν. Ὁ ἐπίτιμος διοικητὴς τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης Στέφανος Στρέιτ. Ἀνώτερος Δικαστικὸς λειτουργός, καθηγητὴς τοῦ Πανεπιστημίου, διοικητὴς τῆς ἐθνικῆς Τραπέζης, ὑπουργὸς τῶν Οἰκονομικῶν, διατελέσας, κατὰ τὴν μακρὰν δημοσίαν σταδιοδρομίαν του, ἐδείχθη ἀνάξιος τῶν ὑψηλῶν ὑπουργημάτων τὰ ὁποῖα τοῦ ἐνεπιστεύθη ἡ πατρίς. Εὐσυμαθής, ἀκούρασος, εὔστροφος, μελετηρός, μὲ πνεῦμα ἐλεύθερον καὶ ἐρευνητικόν, μὲ ὑπέροχον ἐπιστημονικὴν κατάρτισιν, προσηνής, μειλίχιος, εἶχε προσελκύσει τὴν γενικὴν ἐκτίμησιν καὶ συμπάθειαν. Ἡ δράσις του εἰς τὸ Πανεπιστήμιον ὑπῆρξε φωτεινοτάτη, ἡ διοίκησίς του εἰς τὴν ἐθνικὴν Τράπεζαν ἔθεσε τὰ ἀπάλευτα θεμέλια τῆς οἰκονομικῆς της εὐρωστίας. Ὁ Στρέιτ θ' ἀπομείνῃ μία ἀπὸ τὰς ἐπιφανεστέρας μορφὰς τῆς συγχρόνου κοινωνίας καὶ ἐξαιρετικὸν παράδειγμα διὰ τοὺς νέους τοὺς ἀκριβοπολοῦντας στὰ ὄμορφα ἀγωνιστικὰ κοινωνικὴν σταδιοδρομίας.

ΛΥΣΑΝΔΡΟΣ ΛΥΤΡΑΣ

Τηλεγραφικῶς ἠγγέλθη ἐξ Αἰγύπτου ὁ θάνατος τοῦ Λυσάνδρου Λύτρα ἑνὸς ἐκ τῶν ἐκλεκτοτέρων ἠθοποιῶν τοῦ Ἑλληνικοῦ θεάτρου. Ὁ Λύτρας νεώτατος εἶχε ἀποκτήσει τὰς συμπαθείας τοῦ κοινοῦ μὲ τὸ εὐγενικὸ καὶ λεπτὸ παίξιμό του. Διέπλασσε θαυμάσια ὅλους τοὺς ἐντοπίους τύπους καὶ θὰ ἀπομείνῃ μοναδικὸς διὰ τὸ Ἑλληνικὸν ἐν γένει θέατρον ὁ ρόλος τοῦ μεθύσου καὶ τοῦ Πλακιώτη, μὲ τοὺς ὁποίους εἶχε κατακτήσει ρητῶς τὸ Ἀθηναϊκὸν κοινόν.

Ὁ θάνατος τοῦ Λύτρα εἰς τὴν ἀκμὴν τῆς νεότητός του καὶ τῆς δράσεώς του εἶναι ὄντως, ἕνα ἀδίκημα γιὰ τὴν Ἑλληνικὴ σκηνή.

ΣΠΥΡΙΔΩΝ Ι. ΚΑΛΟΥΔΗΣ

Ὁ ὀρεπανοφόρος θάνατος ἐπιπίπτει εἰς τὰ θύματά του ὅπως πάντα ἀδιακρίτως. Δὲν εὐλαβεῖται πόνους οἰκογενειακοὺς, δὲν σταματᾶ στὰ ἄκρυα καὶ εἰς τὸν σπαραγμὸν καὶ εἰς τοὺς θρήνους συζύγων, τέκνων καὶ ἀδελφῶν. Ὅλη ἐκείνη ἡ ὀδύνη τῆς οἰκογενείας τοῦ ἀειμνήστου Σπυρίδωνος Καλούδη ποὺ ἄφνω ἐξεζητοῦ τὸ γύρω εἰς τὴν ἐπιθανάτιον κλίνην του μετεβαλλομένη εἰς ἀτελεύτητον τραγῳδίαν, εἰς ἀνεξάντλητον ἀφοσίωσιν, εἰς ἀδρότητα λόγων καὶ ἀναθάρρησιν θλεμμένων τοῦ ἀπέμεινεν ὡς παραγγελία ὅτι ἀπέπτη ἡ γαλήνιος καὶ εὐγενικὴ ψυχή του ἱκανοποιημένη ἀπὸ τῆς ζωῆς τὰς ὑστάτας στιγμάς. Καὶ ἐν ᾧ ἡ ἄμετρος θλῖψις τῆς πολυτιμοτάτης συζύγου του καὶ τῶν ἐκλεκτῶν τέκνων του καὶ τοῦ ἀφωσιωμένου ἀδελφοῦ του ἦτο ἱκανὴ καὶ λίθους νὰ συγκλονήσῃ, μόνον τὴν σκληρὸν καὶ ἀνέλεγκτον χάρον ἄφηνεν ἀτυγκίνητον ἐκτελοῦντα τὸ μοιραῖον ἔργον του.

Ὁ ἀείμνηστος Σπυρ. Καλούδης τύπος ὑπερόχου οἰκογενειάρχου, γνωστότατος εἰς ὅλον τὸν ἐμπορικὸν κόσμον τῆς Ἑλλάδος μεθ' οὗ εἰς ἀδιάλειπτον ἐπικοινωνίαν ἐτέλει, διῆλθε βίον ὑποδειγματικὸν εἰς καλωσύνην, εἰς εὐθύτητα, εἰς ἀκρίβειαν, εἰς σταθερότητα, εἰς ἔργα τιμιότητος, εἰς εἰλικρινείαν. Ἀνήκει εἰς οἰκογένειαν ἀρχοντικὴν τοῦ Ναυπλίου, πρωτότοκος υἱὸς τοῦ ἀειμνήστου δικηγόρου καὶ διαπρεποῦς ἐπιστήμονος τῆς ἐποχῆς τοῦ Ἰωάννου Καλούδη.—ἔλκοντος τὴν καταγωγὴν ἐκ Μυτιλήνης, συνεπλήρωσε τὰς ἐμπορικὰς σπουδάς του εἰς Εὐρώπην καὶ μὲ ἐφόδια τὴν εἰδικήν του μόρφωσιν καὶ τὸν χαρακτῆρά του ἀντιμετώπισε νικηφόρως τὴν ζωήν. Οἰκογενειάρχης βαπτισμένος εἰς τὰς πατριαρχικὰς τῆς Ἑλληνικῆς οἰκογενείας ἀργὰς διεμόρφωσε τέκνα ἀντάξια τῶν ἀρετῶν του. Ὁ θάνατός του ἐπροξένησε βαθυτάτην θλῖψιν εἰς τὰς τάξεις τῶν πολυπλήθων φίλων των καὶ αἱ πανταχόθεν ἐκδηλούμεναι συμπάθειαι τῆς κοινωνίας ἀπέμεινεν ἡ μόνη παρηγορία εἰς τοὺς βαρυπενθοῦντας οἰκείους του.

Ἡ »Ἑλληνικὴ Ἐπιθεώρησις« σφίγγει τὴν χεῖρα τῆς πολυφιλήτου της κυρίας Πηνελόπης Καλούδη, τῶν πολυτίμων τέκνων της Δέσποινας Οὐρανίας καὶ κ. Ἰωάννου Καλούδη καὶ τοῦ ἀγαπητοῦ της κ. Δημοκλῆ Καλούδη, συμμετέχουσα βαθύτατα εἰς τὸ βαθὺ πένθος καὶ τὴν ἀνέκφραστον ὀδύνην των.

ΜΕΓΑΣ ΕΚΦΟΡΤΩΤΙΚΟΣ
ΟΙΚΟΣ ΠΕΙΡΑΙΩΣ
ΝΤΡΟΒΑΤΑΣ & Σ'Α

ΟΛΙΓΟΣΤΙΧΑ

--Τὸ δημοτικώτερον πρόσωπον καθ' ὅλην τὴν Γερμανίαν, μετὰ τὴν πτῶσιν τοῦ Κάϊζερισμοῦ, εἶναι ἡ πριγκήπισσα Κάικιλία.

--Ἡ ἁπλῆ καὶ εὐγενικὴ στάσις της, ὁ ἀπέριττος καὶ ἀνεπίδεκτος βίος της, ἐδημιούργησαν γύρω της ἐκ δηλώσεις εἰλικρινοῦς σεβασμοῦ καὶ ἐκτιμήσεως.

--Ἡ σύζυγος τοῦ πρώην Διαδόχου τοῦ Γερμανικοῦ Θρόνου κατέκτησε τὰς γενικὰς συμπαθείας. Ἡ Δημοκρατία καὶ ὁ Σοσιαλισμὸς τὴν περιβάλλουν ἐπίσης μὲ τὸν βαθύτερον σεβασμόν.

--Εἴδομεν καὶ τὴν πρώτην ἀπόπειραν ἑλληνικοῦ κινηματοθεάτρου ἐπιτυχοῦσαν ἀπολύτως καὶ ὀφειλομένην εἰς τὴν μεθοδικότητα καὶ δραστηριότητα τοῦ φίλου συνεργάτου κ. Δ. Βρατσάνου. Ρ

--Ἡ »Ἐστία« δημοσιεύει ἄρθρον τοῦ Φιλέλληνος Ἄγγλου δημοσιογράφου κ. Γ. Α. Λόϋδ φέρον τὸν τίτλον »Σώσατε τὴν Ἁγίαν Σοφίαν«.

--Εἰς προηγούμενον φύλλον ἐγράψαμεν περὶ τοῦ ζητήματος τούτου ἐκφράζοντες τὴν ἀγωνίαν τοῦ Ἑλληνικοῦ Λαοῦ διὰ τὴν τύχην τοῦ περιφανοῦς τούτου μνημείου τῆς Θρησκείας μας.

--Ἀτυχῶς δὲν εἴδομεν καμμίαν ἐπίσημον δήλωσιν περὶ τοῦ σπουδαιοτάτου τούτου ζητήματος.

--Ἡ μεγάλη Ἑλλὰς ἀνησυχεῖ τοὺς Ἰταλούς. Εἶνε οἱ μόνοι δυσφορήσαντες μετὰ τοὺς Τούρκους καὶ Βουλγάρους διὰ τὰς Ἑλληνικὰς ἐπιτυχίας.

--Διωρίσθη ὑπουργὸς ἄνευ χαρτοφυλακίου ὁ κ. Στεργιάδης.

--Καὶ τοῦ ἀξίζει μία τιμητικὴ διάκρισις ἀκόμη μὲ γαλετέρου βαθμοῦ.

--Εἶναι ὁ γνησιώτερος ἀντιπρόσωπος τοῦ ὑγιοῦς ἑλληνικοῦ πνεύματος καὶ αἱ πρὸς τὴν πατρίδα ὑπηρεσίαι του δὲν εἶναι συνήθεις, χωρὶς ἰσμαστίαν ἔκφρασις, ἀλλὰ μία σειρὰ φωτεινοτάτων πράξεων διεθνῶς ἀναγνωρισμένων.

--Ὁ κ. Βενιζέλος μετὰ τὴν λῆξιν τῶν ἐργασιῶν τῆς Συνδιασκέψεως τοῦ Σὰν Ρέμο ἐπανῆλθεν ἔσπευσμένως εἰς Ἑλλάδα.

—Εἰς τὴν Βουλὴν προέβη εἰς δηλώσεις σχετιζομένας μὲ τὴν ἄρσιν τοῦ Στρατιωτικοῦ Νόμου καὶ τῆς λογοκρισίας.

--Ἐπίσης ὑπεσχέθη ἀμνηστείαν καὶ χάριτας.

--Ἀλλὰ πάντοτε μὲ τοὺς ἀναγκαίους περιορισμοὺς τοὺς ὁποίους ἀπαιτεῖ ἡ συνέχισις τῆς πολεμικῆς καταστάσεως.

—Καὶ τοὺς ἐξιλογίσθησε πλήρως τοὺς περιορισμοὺς αὐτοὺς, ἀναγνώσας ἀποσπάσματα ἐφημερίδος ἡ ὁποία μὲ ἀπερίσκεπτον γλῶσσαν ἀποκαλεῖ τὰ ἐθνικὰ στρατιωτικά μας μέτρα κτυχοδιωκτικὰς πολεμικὰς ἐπιχειρήσεις».

--Ἡ Ἀντιπολίτευσις ἐδημοσίευσε καὶ τρίτον μανιφέστον.

-Τί κρίμα δέκα ἐξ ἄνδρες περιωπῆς νὰ περιαπῶνται ἀπὸ κουμπάκιας ἐλέγεις καὶ νὰ λησμονοῦν ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἐθνικὰ ζητήματα καὶ ἐθνικαὶ ἐλέγεις καὶ ὑποχρεώσεις.

—Ἀπενεμήθη ὁ Μεγαλόσταυρος τοῦ Γεωργίου Α'. εἰς τὸν Σ. Μητροπολίτην Πρεσβέως κ. Δωρόθεον τοποτηρητὴν τοῦ Οἰκουμ. Θρόνου.

—Ἡ Τουρκία σφάζει.

-Ἐκπροσωπουμένη ἀπὸ τὸ ἀφτίον πολεμικὴν μέλος ἑνὸς Τζαφὲρ Ταγιὰρ, ἀπειλεῖ Θεοὺς καὶ Δαίμονας.

--Ἀπειλεῖ τὴν Ἑλλάδα καὶ νομίζει ὅτι θὰ ἐπιτύχῃ νὰ ἀναστείλῃ τὰ πεπρωμένα ποὺ φέρουν τὴν Ἑλληνικὸν Στρατὸν νικητὴν καὶ τροπαιοῦχον μέσα σὲ ἐδάφη καὶ σάραγγας Ἑλληνικάς.

-Λαμβάνονται μέτρα διὰ τὴν ἀνοικοδόμησιν τῆς Θεσσαλονίκης. Ἐλήφθησαν ἐπὶ τοῦ ἀπεικειμένου τούτου διάφοροι σχετικαὶ ἀποφάσεις.

ΚΟΣΜΟΣ

Η ΕΥΡΩΠΗ ΑΓΩΝΙΑ

Ἡ Ἰταλία καὶ ἡ Γαλλία διῆλθον καὶ πάλιν κρισίμους στιγμάς. Ὁ σοσιαλισμὸς ἐλλοχεύων ἀείποτε καὶ διαρκῶς ἰσοφαίνων τὴν κακοδαιμονίαν τῆς ἀνθρωπότητος, ἐζήτησε διὰ τοῦ ἐπικινδύνου ὅπλου τῆς ἀπεργίας νὰ ἐπικρατήσῃ καὶ πάλιν.

Εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ τὴν Γαλλίαν οἱ αἰώνιοι ἐκμεταλλευταὶ τῆς ἀνθρωπίνης ἀδυναμίας, οἱ ἐξημμένοι ἰδεολόγοι καὶ οἱ ἀπὸ χριστοῦ συνειδότος ἐπιδιώκοντες τὸ ἀσύλληπτον φάσμα τῆς ἀνθρωπίνης εὐτυχίας, ἔθεσαν πάλιν εἰς ἐνέργειαν τὰ μεγάλα μέσα. Εὐτυχῶς εἰς τὴν Ἰταλίαν καὶ εἰς τὴν Γαλλίαν, ἡ θέλησις τῶν Κυβερνήσεων καὶ ἡ ἀντίδρασις τῶν ὑγιεῖς σκεπτομένων κοινωνιῶν, ἐματάωσαν καὶ πάλιν τῶν ἐπικινδύνων κοινωνικῶν στοιχείων τοὺς σκοπούς. Ἡ Εὐρώπη μετὰ ἀγωνιώδεις στιγμὰς, ἐπανεῦρε τὴν σχετικὴν γαλήνην της καὶ εἰς τοὺς ἀγῶνας αὐτοὺς ἀνευρίσκει νέας δυνάμεις διὰ τὴν συντριβὴν τῆς πολυκεφάλου αὐτῆς Ὕδρας ἡ ὁποία κατὰ περιόδους θὰ ἐμπνέῃ τὸν παραλογισμὸν παγκόσμιον.

Ο κ. ΘΕΟΔΩΡΟΣ ΥΨΗΛΑΝΤΗΣ

Ὁ κ. Βενιζέλος, οὐδεμία ἀμφιβολία, ὅτι ἀριθμεῖ οὐχὶ ὀλίγους θαυμαστὰς ἐχθρούς, ἰδίᾳ μεταξὺ τῶν πολιτικῶν κύκλων καὶ ἰδιαίτατα μεταξὺ τῶν καταδιωχθέντων ὑπὸ τῆς Κυβερνήσεώς του. Τὸ ζήτημα τοῦτο εἶνε πολὺ λεπτὸν διὰ νὰ ἐπέμβῃ τρίτος τις. Μολονότι θὰ κυνήγοντο νὰ ἐβλέπαμεν ἐπαναρχομένους εἰς τοὺς κόλπους τῆς οἰκογενείας των, εἰς τὰς ἀσχολίας των καὶ εἰς τὴν κοινωνικὴν γαλήνην ὅλους τοὺς πολιτικοὺς κατηγόρους, δείγμα ἀφ' ἑνὸς κυβερνητικῆς μεγαλοψυχίας καὶ πόθου ἀφ' ἑτέρου πλήρους πολιτειακῆς καὶ κοινωνικῆς ἁρμονίας, ἐν τούτοις μὲ τὰς γραμμὰς αὐτὰς θὰ συνηγορήσωμεν ὑπὲρ ἑνὸς κατηγόρου, ἀγνώστου τελείως εἰς ἡμᾶς, ἀλλὰ κινοῦντος τὴν προσοχὴν ὅλων τῶν κοινωνικῶν τάξεων τοῦ τόπου λόγῳ τῶν συνθηκῶν αἵτινες μοιραίως τὸν ὠδήγησαν εἰς τὸ στενὸ κελλὶ μιᾶς φυλακῆς. Πρόκειται περὶ τοῦ κ. Θεοδώρου Ὑψηλάντου, ἀνδρὸς φέροντος ἀπὸ τὰ ἀγνώτερα καὶ σεβαστότερα ὀνόματα τοῦ Ἑλληνισμοῦ, ἀνδρὸς μὴ ἀναμιχθέντος εἰς τὴν πολιτικὴν καὶ μοιραίως εὑρεθέντος παρὰ τὸ πλευρὸν τοῦ τέως Βασιλέως. Δὲν λησμονοῦμεν ὅτι εἰς τὴν πλατεῖαν τοῦ Ναυπλίου ἀνεγείρεται περίλαμπρον τὸ μνημεῖον ἑνὸς τῶν πρωτεργατῶν τῆς ἐθνεγερσίας μας, ἑνὸς τῶν προγόνων τοῦ σημερινοῦ κατηδίκου καὶ ἔχομεν ὑποχρέωσιν νὰ ὑπεραμυνθῶμεν τοῦ ἀνδρὸς καὶ ν' ἀξιώσωμεν τὴν ταχυτέραν ἀπελευθέρωσίν του.

ΚΤΗΜΑΤΟΓΡΑΦΗΣΙΣ ΤΗΣ ΠΟΛΕΩΣ ΑΘΗΝΩΝ, ΠΡΟΑΣΤΕΙΩΝ ΚΑΙ ΠΕΡΙΧΩΡΩΝ

ΠΡΟΣΚΛΗΣΙΣ

Ἡ Ἐποπτεύουσα τὴν ὀρθότητιν Ἐπιτροπὴ τῶν ἀκινήτων ἰδιοκτησιῶν τῆς πόλεως Ἀθηνῶν προαστείων καὶ περιχώρων, δυνάμει τῶν διατάξεων τῶν Νόμων 1122 καὶ 2085, συμφώνως τῇ ὑπ' ἀριθ. 38649 Διατάγῃ τοῦ ἐπὶ τῆς Συγκοινωνίας Ὑπουργείου, καλεῖ τοὺς νομεῖς, κυρίους ἢ ἄλλους ἀξιοῦντας ἐμπράγματον δικαίωμα ἐπὶ τῶν ἰδιοκτησιῶν τοῦ ΠΡΟΑΣΤΕΙΟΥ ΤΟΥ ΠΑΛΑΙΟΥ ΦΑΛΗΡΟΥ τῶν κειμένων ἐν τῇ περιοχῇ τῇ καθοριζομένῃ ὑπὸ γραμμῆς ἀρχομένης ἀπὸ τοῦ παρὰ τὸν Ἀιγιάλὸν Ἀεροδρομίου (συμπεριλαμβανομένου) καὶ προχωρούσης πρὸς Ἀνατολὰς μέχρι τῶν λατομείων ἐκείθεν δὲ κατευθυνομένης πρὸς Νότον διὰ τῆς ὁδοῦ Γερβιχόρης πρὸς τὴν θάλασσαν παρὰ τὸ Ζυθεσιατήριον Ὑποβρύχιον, ὅπως ἀποδείξωσιν αὐτῇ ἐπὶ ἀποδείξει παραλαβῆς καὶ ἐντὸς προθεσμίας εἴκοσι πέντε ἡμερῶν, ἀρχομένης ἀπὸ τῆς 11 Μαΐου, ἡμέρας τοιχοκολλήσεως τῆς παρούσης, δήλωσιν ὑπογεγραμμένην ὑπ' αὐτῶν ἀτομικῶς ἢ ὑπὸ παντὸς προσώπου διὰ λογαριασμὸν αὐτῶν ἐνεργοῦντος καὶ περιέχουσαν :

1) Τ' ὄνομα, ἐπώνυμον, ἐπάγγελμα, ὑπηκοότητα, θρησκεύμα, κατοικίαν καὶ τόπον διαμονῆς τοῦ δηλοῦντος, προσέτι δὲ καὶ ἐκείνου, ὅστις διὰ λογαριασμὸν τοῦ δικαιούχου ἤθελε τυχὸν ὑπογράψει τὴν δήλωσιν.

2) Περιγραφὴν τῆς ἀκινήτου ἰδιοκτησίας τοῦ δικαιούχου καθορίζουσαν α'.) τὴν θέσιν, τὸ οἰκοσκοπικὸν τετράγωνον, τοὺς μεθ' ὧν ἡ ἰδιοκτησία συνορεύει κατὰ τὰ σημεῖα τοῦ ὁρίζοντος, γειτόνας μετὰ ὑπείας τοῦ ὀνόματος, ἐπωνύμου, ἐπαγγέλματος, ὑπηκοότητος, θρησκεύματος, κατοικίας καὶ διαμονῆς αὐτῶν, β'.) τὸ ὡς ἔγγιστα ἐμβαδὸν τῆς ἰδιοκτησίας εἰς τετραγωνικὰ μέτρα, ἐφ' ὅσον τοῦτο εἶνε γνωστὸν εἰς τὸν δηλοῦντα.

3) Σημείωμα τῶν βαρυνόντων τὴν ἰδιοκτησίαν ἐμπραγμάτων βαρῶν μετὰ προσδιορισμοῦ τῆς ταυτότητος καὶ διαμονῆς τῶν ὑπὲρ ὧν τὰ βάρη δικαιούχων.

4) Προαιρετικὸν καθορισμὸν τῆς ἀξίας τῆς ἰδιοκτησίας (γηπέδου καὶ οἰκοδομημάτων χεχωρισμένως). Εἰς τὴν ἀνωτέρω δήλωσιν ἐπισυνάπτονται οἱ ὑπάρχοντες τίτλοι καὶ τὸ τυχὸν ὑπάρχον διάγραμμα.

Ἡ δήλωσις γράφεται ἐπὶ ἐντύπων παρεχομένων δωρεὰν εἰς τοὺς αἰτοῦντας.

Ἡ Ἐποπτεύουσα τὴν ὀρθότητιν Ἐπιτροπὴ

Πληροφορίαι: παρέχονται καθ' ἑκάστην 10-12 π.μ. εἰς τὰ Γραφεῖα τῆς Ἐπιτροπῆς, Πλατεῖα Συντάγματος ἔξω Ὀθωνος ἀριθ. 6, δεύτερος ὄροφος.

ΣΗΜΕΙΩΣΙΣ. Οἱ ἤδη δηλώσαντες ἰδιοκτησίαν δυνάμει τῆς ἀπὸ 14 Μαρτίου ἐ. ἔ. προσκλήσεως μας δὲν ὑποχρεοῦνται εἰς νέαν δήλωσιν.

ΤΟ ΥΠΟΥΡΓΕΙΟΝ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

Τριακονταπενταετὴς ἐνοικίασις ἀγριελαιῶνος τοῦ Δημοσίου

Τὸ ὑπουργεῖον τῆς Γεωργίας ἀνακοινοῖ, ὅτι τὴν 7ην Ἰουνίου τρέχοντος ἔτους ἡμέραν Κυριακὴν καὶ ὥραν 10-12 π. μ. διεξαχθήσεται ἐνώπιον τῶν Οἴκων, ἐφόρων Ἀττικῆς, Θεσσαλονίκης, Λαγκαδᾶ, Κερκύρας, Καλαμῶν, Χανίων καὶ Μιτυλήνης ἐκμισθωσία τριακονταπενταετοῦς ἐνοικιάσεως τοῦ ἐν τῇ περιφερείᾳ Λαγκαδᾶ ἀγριελαιῶνος τοῦ Δημοσίου.

Ἡ ἐκμισθωσία αὕτη θέλει ἐνεργηθῇ ὑπὸ νέους ὅρους ἀπολύτως εὐνοϊκοὺς διὰ τοὺς ἐνοικιαστὰς εἰς τρόπον ὥστε ἡ προκειμένη ἐπιχείρησις καλῶς ἐκτελουμένη ν' ἀποφέρῃ εἰς αὐτοὺς σημαντικὰ κέρδη.

Οἱ ἐνδιαφερόμενοι δύνανται νὰ λάβωσι ἀντίτυπα τῆς σχετικῆς διακηρύξεως ὡς καὶ πᾶσαν ἄλλην πληροφορίαν παρὰ τοῦ τμηματάρχου τοῦ Β' τμήματος τῆς διευθύνσεως τῶν κτημάτων κ. Κωνστ. Μητρομελέτη.

(Ἐκ τοῦ ὑπουργείου τῆς Γεωργίας)

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς ἐπαναλήπτικὴν μειοδοτικὴν ἐκμισθωσίαν ἡ προμήθεια χιλίων κιβωτίων βενζίνης πυκνότητος μέχρις 73)00 διὰ χρῆσιν τῶν βενζινάρωτῶν τοῦ ὑπουργείου, παραδοτέων ἐντὸς τῶν ἐν Ροὺς ἀποθηκῶν βενζινάρωτρων, ἐλευθέρων παντὸς δασμοῦ καὶ φόρου καὶ προσκαλεῖ τοὺς βουλομένους, ὅπως μέχρι τῆς μεσημβρίας τῆς 4ης Μαΐου ἐ. ἔ. ὑποβάλωσι τὰς προσφορὰς των ἐντὸς ἐνσφραγίστων φακέλων εἰς τὸ ἀρμόδιον Τμῆμα τῆς Γεωργικῆς Μηχανικῆς καὶ Ὑδραυλικῆς.

Αἱ προσφοραὶ, διαλαμβάνουσαι σῆμα βενζίνης βαθμοῦς πυκνότητος, βάρος μικτὸν καὶ καθαρὸν ἑκάστου κιβωτίου, δέον νὰ συνοδεύωνται ὑπὸ γραμματίου κατὰ θέσεως λόγῳ ἐγγυήσεως δραχμῶν τριχιλίων, πᾶσα δὲ προσφορὰ μὴ περιέχουσα λεπτομερῶς τὰ ὡς ἄνω στοιχεῖα καὶ ὅρους δὲν θέλει ληφθῇ ὑπ' ὄψιν.

ΔΕΝΔΡΟΚΟΜΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Δημοπρασία ἐκποιήσεως ξυλίνων κιβωτίων καὶ κενῶν δοχείων βενζίνης.

Συμφώνως ταῖς ὑπ' ἀρ. 1957 καὶ 17723 ἐ. ἔτους διαταγῶν τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας, τὴν 28ην Μαρτίου ἐ. ἔ. καὶ ὥραν 10-12 πμ. ἐν τοῖς γραφείοις τοῦ σταθμοῦ Χασεκὴ ἐνεργηθήσεται ἐπαναλήπτικὴ πλειοδοτικὴ ἐκμισθωσία διὰ τὴν ἐκποίησιν 200 ξυλίνων κιβωτίων καὶ 400 κενῶν λευκοσιδήρων δοχείων βενζίνης, συμφώνως πρὸς τοὺς ἐν τῷ γραφείῳ τοῦ σταθμοῦ κατατεθειμένους ὅρους.

Ὁ διευθυντὴς

Π. ΝΟΥΑΡ

Ο ΥΠΟΥΡΓΟΣ ΤΗΣ ΓΕΩΡΓΙΑΣ

διακηρύττει ὅτι ἐκτίθεται εἰς μειοδοτικὴν ἐκμισθωσίαν ἡ βιβλοδέτησις δύο χιλιάδων ἀντιτύπων τοῦ Κώδικος τῆς Νομοθεσίας περὶ Δημοσίων Κτημάτων.

Ἡ ἐκμισθωσία ἐνεργηθήσεται τὴν 7 Μαΐου ἐ. ἔ. ἡμέραν Πέμπτην καὶ ὥραν 9 1)2 π. μ. ἐν τῷ Καταστήματι τοῦ ὑπουργείου Γεωργίας καὶ ἐνώπιον τῆς πρὸς τοῦτο ὡρισμένης ἐπιτροπῆς.

Περὶ τῶν διεξάσεων κλπ. τῶν πρὸς βιβλιοδέτησιν ἀντιτύπων δύνανται οἱ ἐνδιαφερόμενοι νὰ λάβωσι γνῶσιν προσερχόμενοι εἰς τὸ Γραφεῖον τοῦ καθ' ἡμᾶς τμηματάρχου κ. Κ. Μητρομελέτη καθ' ἑκάστην 9 1)2 - 12 μ.